

Ta, co se nebojí

Dagmar Pecková
operní pěvkyně

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze

9/2019 / ročník XXIX / 29 Kč

9 Kaple sv. Huberta v novém

11 Pokus o teologii putování

15 Putování ke sv. Anně

20 Variace na jméno Václav

NÁRODNÍ POUŤ DO ŘÍMA 2019

Biskupové českých a moravských diecézí vyzývají ke společné národní pouti do Říma. V roce 1989 svatý Jan Pavel II. svatořečil v Římě naši patronku, svatou Anežku Českou za osobní přítomnosti 10 000 věřících z Československa a krajanů, žijících v exilu.

V listopadu 2019 bude naše katolická církev znovu putovat společně do Říma, abychom poděkovali za dar svobody a prosili za duchovní obrodu naší země i s přímluvou sv. Anežky České. Na plenárním zasedání ČBK byl jmenován poutní výbor ve složení Mons. Jan Vokál-předseda, Mons. Pavel Dokládál a Mgr. Jiří Uher, členové poutního výboru.

PŘEDSTAVUJEME VÁM SPOLEČNÝ PROGRAM NÁRODNÍ POUTI DO ŘÍMA VE DNECH 11. - 13. LISTOPADU 2019

1. den - pondělí 11. listopadu 2019

Slavnostní zahájení národní pouti v Římě v bazilice **Santa Maria Maggiore**

15.00 hod. národní mše svatá · 17.30 hod. slavnostní koncert ke cti sv. Anežky a našich národních patronů - kostel Santa Maria degli Angeli e dei Martiri (v těsné blízkosti Termini - nedaleko baziliky S.M.Maggiore)

2. den - úterý 12. listopadu 2019 – DEN 30. VÝROČÍ KANONIZACE SV. ANEŽKY ČESKÉ

10.00 hod. národní mše svatá v bazilice sv. Petra ve Vatikánu společně s našimi pastýři - biskupy, kněžími a církví České republiky. Společná modlitba u svatováclavského oltáře v bazilice a v kryptě u sochy sv. Anežky České, kterou Sv. otec František přijal ve Svatém roce Milosrdenství jako dar České republiky.

3. den - středa 13. listopadu 2019

Ve Vatikánu se setkáme při generální audienci se Svatým otcem Františkem i společně s našimi krajany, žijícími v zahraničí. **V 15.00 hod. národní mše svatá v bazilice sv. Jana v Lateránu**, při níž zakončíme program národní pouti. Čeští biskupové se poté setkají v papežské koleji Nepomucenum s krajany žijícími v zahraničí.

POUTNÍ VÝBOR VÁM JIŽ NYNÍ NABÍZÍ MOŽNOST REZERVACE ÚČASTI NA NÁRODNÍ POUTI S LETECKOU NEBO AUTOBUSOVOU DOPRAVOU

LETECKY

Z Prahy do Říma v neděli
10. 11. 2019 odlet odpoledne
a návrat letecky z Říma do
Prahy ve čtvrtek 14. 11. 2019
odlet odpoledne.

V celkové ceně 12.500 Kč
(charterový let), transfer do
hotelu**** v centru Říma
v blízkosti metra. Ubytování
na 4 noci se snídaní
a službami průvodců

AUTOBUSEM

S odjezdem z ČR
(z různých nástupních míst)
také v neděli 10. 11. 2019
po 12.00 hod. s příjezdem do
Říma 11. 11. dopoledne.

Ubytování v centru Říma u
metra na 2 noci se snídaní a
odjezd z Říma ve středu
13. 11. navečer s návratem
do ČR ve čtvrtek 14. 11.
v ceně 5.900 Kč

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Nadešel čas
Dagmar Pecková
- 9 **zajímavé stavby diecéze**
Kaple sv. Huberta v novém
Jiří Uhlíř
- 11 **jak to vidím já**
Honzíkova cesta
P. Jan Linhart
- 15 **pozoruhodná místa diecéze**
Putování ke svaté Anně
- 20 **historie**
Variace na jméno Václav
- 24 **rodina**
Můj dům, můj hlad
- 25 **člověk a život**
Dary přírody pro všechny
- 22 **IKD – informace**
Královéhradecké diecéze
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.

Měsíčník. Vydává:

Biskupství královéhradecké,

Velké náměstí 35,

500 01 Hradec Králové.

Adresa redakce:

Tiskové oddělení, Velké nám. 35,

500 01 Hradec Králové,

tel.: 495 063 422,

e-mail: adalbert@bihk.cz

Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.

Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,

Semtin.

Cena: 29 Kč.

Roční předplatné: 319 Kč.

Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,

Hradec Králové,

č. ú. 1016004393 /5500,

variabilní symbol 551,

specifický symbol je evidenční číslo

čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Slovo úvodem

Vážení přátelé,

měsíc září je do jisté míry „novým“ začátkem. Po prázdninách děti znovu usedají do školních lavic, dospělým končí dovolená, otevírá se před námi opět nový časový úsek.

Chci nás všechny povzbudit, abychom nezapomínali žehnat. Když my křesťané začínáme něco nového, prosíme o Boží požehnání. Žehnáním svoláváme Boží dobro na daného člověka. Bylo by velmi užitečné, kdybychom se v tomto novém školním roce naučili navzájem si více žehnat. Rodiče dětem, děti rodičům, manželé sobě navzájem, kněží všem svěřeným lidem atd. Bůh je zdroj a plnost všeho požehnání.

Velmi rád vzpomínám, jak mi maminka každý den ráno, když jsem šel do školy, dělala křížek na čelo. Nebo náš arcibiskup Karel Otčenášek nadšeně dělал křížek druhým lidem na čelo nebo na ruku. Arciopat Anastáz Opasek, když někomu žehnal, dodával: „*Kéž by jim to přešlo z čela do srdce.*“ Není to úkon, který by nám zabral mnoho času. Přesto má pozitivní dopad pro dotyčného člověka, kterému přeji dobro, i pro toho, který žehná. Žehnáním přeji dobro od Pána. Učme se v tomto školním roce více žehnat, přát Boží obdarování svým nejbližším i ostatním lidem.

Rád vám všem žehnám.

Mons. Jan Paseka)

OPRAVA V červnovém Adalbertu byla na str. 29 v článku Královéhradecká diecéze se představila novinářům uvedena nepřesnost ohledně poutního chrámu Panny Marie na Chlumku v Luži, kdy jsme uvedli, že: „*Prioritou proto zůstává dokončení interiéru kostela, zejména mobiliáře.*“ Skutečnost je taková, že Chrám Panny Marie na Chlumku je již po kompletní opravě. Za tuto nepřesnost se redakce omlouvá.

V roce 2015 koncertovala operní pěvkyně Dagmar Pecková pro Oblastní charitu v Pardubicích

Nadešel čas

Právě skončil třetí ročník chrudimského hudebního festivalu Zlatá Pecka, nesoucí jméno mezzosopranistky

Dagmar Peckové, která sice procestovala svět, aby se nakonec vrátila do rodné hroudy a nechala v ní svůj nesmazatelný otisk. Zažila vzlety i pády. A možná právě proto touží, aby její festival provázelo Boží požehnání.

” Jste opravdu taková rebelka, nebo jde o masku, která chrání duši křehké ženy?

Marek Eben o mně mluví jako o nášlapné mině. V mé osobě je obsaženo obojí v jednom balení. Myslím si, že jsem v podstatě dobrý člověk. Snad si tedy v tom moc nefandím. A doufám, že stojím vždy na té správné straně barikády. Pokud mě ale někdo naštvě, tak pak je to opravdu mazec. Lidi mě mají za rebelku jen proto, že říkám pravdu, kterou se ostatní bojí říct nahlas, pravdu, která se neříká a která nechce být slyšena.

” Vy jste ale byla za rebelku považovaná od vašich operních začátků už jen pro ten krátký střih vlasů.

Moje máma si se mnou nevěděla rady od útlého dětství. Mně je mojí mámy dodneška za to líto. A dnes jsem v její pozici ve vztahu s vlastní dcerou. Takže chápu a rozumím, jak těžké to se mnou muselo být. Akorát já jsem ve vztahu k mému dítěti větším diplomatem a nezakazuji právě proto, aby si nemusela prožívat to co já. Ačkoliv vím, že moje matka tak činila z pouhého strachu o mě. Díky mému postoji mám dnes s dcerou skvělý vztah. Já jsem si tehdy musela všechno vyvzdorovat. Ale popravdě, vzdorovala jsem všem a všemu. Možná i ze zvyku. Když něco chci, jdu za tím, dokud toho nedocílím.

” Právě tato vlastnost se vám mohla hodit v operní branži, kde je třeba mít ostrých loktů.

Začínala jsem v Čechách, kde mně bylo velmi brzy řečeno, že dělám vše špatně. Dirigent Košler mně dokonce řekl, abych zpívání nechala. Pro mě to bylo tehdy velké zklamání. Přesto jsem jela do tehdejší NDR a předzpívala jsem v tamním Operním studiu při Drážďanské opeře. A tam mě šéf instituce objal a poděkoval, že tak krásně zpívám a že mě ihned angažuje. To bylo dva měsíce po tom, co mě pan Košler tak zaříznul. Následovalo vítězství na Pražském jaru a angažmá ve Státní opeře v Berlíně.

” Na Mahlerových písničkách jsem si uvědomila, že jsem jen prostředníkem toho, co skrze mě proudí přes skladbu a texty na posluchače. Vždy jsou to cesty do hlubin duší.

” V čem ten úspěch vězel?

Byla mi daná důvěra a já se mohla rozvíjet. Důvěra je strašně důležitá. A v Drážďanech i v Berlíně mně opravdu moji tehdejší šéfové věřili, proto jsem mohla zažít ten raketový start. A když padla berlínská zeď, objevila mě nejlepší švýcarská agentura, patřící mezi ty TOP v západním světě, a všechno dostalo rychlý spád. Agentura vše zařizovala, chovala si mě na polštářku a já jen jezdila

po světě a zpívala. Ovšem do chvíle než jsem otěhotněla. A bylo po polštářku, protože jsem si přes nesouhlas agentury prosadila, že svoje dítě porodím. Pokud chce přední zpěvák zpívat a ujme se ho významná agentura, přestane být de facto pánem svého času a soukromého života. Vlastně by bylo nejlepší přestat být sám sebou. Agentura pak svého umělce prodává jako na dobytčím trhu. Je to normální obchod se zbožím. Proto dnes na světovém operním trhu vydrží takový umělec maximálně deset let. Odchází zcela vyždímaný. Operní svět už není jako za starých časů. Vše je jen o vydělávání peněz.

” Změnila jste tedy zastupující agenturu, ale od té jste před časem také odešla.

Za třicet let, kdy jsem se pohybovala v operním světě, jsem na mé úrovni dosáhla všeho, čeho se dosáhnout dalo. Proto dnes mohu s klidným svědomím tento obor opustit a věnovat se projektům, které mému hlasu a mému naturelu v současnosti vyhovují. Fyziologické změny se nedají s věkem zastavit, takže já jsem třeba díky hormonálním změnám při ženském přechodu přišla o horní kvartu v hlase, měla jsem bezproblémové C a teď se musím opravdu hodně rozezpívat, abych dala G a s A už mám docela nervy. Proto se musím na svoji práci dívat i touto optikou. Takže když mně můj poslední agent sdělil, že už pro mě bude mít v opeře jen tetičky a babičky, ukončila jsem spolupráci.

77 To bylo pro vás asi jedno z nejtěžších profesních období.

Nebylo to jednoduché a byl to velmi bolestný přerod a hledání cesty jak dál, protože v 58 letech člověk nepatří do starého železa. Takže jsem se nadechla, rozhlédla a začala spolupracovat s uměleckými soubory, kde by mě dříve nikdo nehledal. Třeba Hradišťan nebo Spirituál kvintet. Nebo objevování nových skladatelů a stylů. Nemluvě o činohře.

77 Chtěla jste být od dětství zpěvačkou?

Vždycky jsem chtěla dělat něco s uměním, s hudbou. Když k nám domů přišla návštěva, vzala jsem si švihadlo a dělala Helenku Vondráčkovou. Od mládí jsem ráda četla historické romány a ráda sleduji historické dokumenty. Díky tomu jsem vynikala mezi vrstevníky třeba v tom, že jsem bezpečně rozpoznávala různá historická období i díky dobovému oblečení. Takže je možné, že nebyť zpěvačkou, stala bych se možná kostýmní výtvarnicí, nebo bych pracovala v muzeu. Nemusela jsem o tom ale nikdy uvažovat.

77 Umělci se většinou setkají s duchovním pohledem na život skrze díla, která interpretují. Jak tomu je u vás?

Tak třeba Mahlerovy písně. Na nich jsem si uvědomila, že pokaždé, když je zpívám, tak to nejsem já. Že jsem jen prostředníkem toho, co skrze mě proudí přes skladbu a texty na posluchače. Tam jsem si toho poprvé všimla. Ať už jde o písně Mahlera, Strausse, Mozarta, Dvořáka. Vždy jsou to cesty do hlubin duší. Proto písně a oratoria zpívám mnohem raději než operu. Taky jsem většinu mojí světové kariéry udělala na písňových cyklech.

77 Pokud se zpěváka ujme významná agentura, přestane být de facto pánem svého času a soukromého života. Agentura pak svého umělce prodává jako na dobytčím trhu.

77 Vy sama jste se jako dítě s křesťanstvím potkala?

Moji prarodiče z otcovy strany do kostela každou neděli chodili, a to přesto, že jejich manželství nebylo zdaleka idylické, protože děda babičku mlátil hlava nehlava. Když jsem v roce 1967 měla začít chodit do školy, byla jsem zapsaná do náboženství.

Ráda vzpomínám na pana faráře, který s námi mluvil o životě a víře a vše nám filosoficky vysvětloval. Dokonce jsem chodila jeden rok současně do pionýra i náboženství. Jenže následující rok došlo k okupaci ruskými vojsky, začalo utahování šroubů v myšlení lidí a v 69. roce bylo vše už jinak.

77 V roce 2015 jste vydala CD Hříšnice. Jde o album plné lásky, hříchu a odpuštění. Hned v první v árii Massenetovy Marie Magdalény nahlížíte do tajemné ženské duše. To jste si musela hodně sáhnout do hloubky vlastního nitra.

Tenhle projekt souvisí právě s mojí profesní krizí, kdy jsem každý den hledala sílu jít dál. A to teprve bylo o poznání víry, o věcech shůry! Moje vlastní krize mě donutila zastavit rozjetý vlak a začít o všem přemýšlet zcela jinak. Když se ohlédnu zpět, tak tři samostatné kariéry by se daly postavit z té obrovské práce, kterou mám za sebou a všeho toho tlaku s tím souvisejícího. Bylo to šílený a byla jsem blázen, že jsem to vše tak dlouho vydržela. CD Hříšnice se tak stalo počátkem uzdravujícího procesu k novým začátkům. Byla to dlouhá a bolestná cesta. Přišla jsem o některé „životní“ přátele. Mluvím o tom proto, aby si mohli někteří uvědomit, že už třeba mají stejný problém, který já mám Bohu díky za sebou. A to se může týkat jakéhokoli oboru.

◀ Lisabon 2010, Leoš Janáček: Káta Kabanová, role Kabanichy, foto archiv

◀ Hříšné ženy z CD Hříšnice, byly vražednice, nevěrnice či zrádkyně; foto Petr Kurečka

◀ S Filharmonii Hradec Králové absolvovala úspěšné turné Best of Carmen; foto Daniel Jäger

77 Zažila jste vzlety i pády. Co vám ty pády přinesly.

Poznání vážít si vrcholů. Myslela jsem si totiž, že je samozřejmostí, že každý den zpívám v jiném světovém městě a že to tak bude do smrti. Nečekala jsem, že by mě mohl můj hlas zradit. Jenže ono to bylo jinak. To já zradila svůj hlas. Konkrétně Wágnerem, na kterého jsem nebyla zralá.

77 V čem jste se poučila ve své profesi?

Nejít na jeviště, když mi není dobře. Nenechat se ukecat. Protože pak je to průšvih a už vás nikdy neobsadí. Jednak si umělec může ublížit na zdraví a pak se předvede v ne zrovna dobré formě. Takhle jsem se nechala přemluvit v Paříži. Ale pod podmínkou, že obecnstvu oznámí moji indispozici. Jenže ono nebylo dobře ani hlavní představitelce a pořadatelé nechtěli upozornit na obě pěvkyně, takže oznámili jen kolegyni. Odsípala jsem svoji roli a teprve potom jsem se dozvěděla, že o mém

zdravotním stavu obecnstvo nebylo zpraveno. Příšerná situace.

77 Moje vlastní krize mě donutila zastavit rozjetý vlak. CD Hříšnice se stalo počátkem uzdravujícího procesu. Byla to dlouhá a bolestná cesta.

77 Tak naopak. Role, kterou jste vystříhla v životní formě?

San Francisco, Janáček, Liška Bystrouška, role lišáka Zlatohřbítka.

77 Překvapila vás realita operního světa oproti vašemu očekávání?

Jako konzervatoristka jsem vůbec netušila, do čeho chci dobrovolně vstoupit.

Zнала jsem jména několika umělců z Národního divadla a doma jsme v neděli posloucheali po obědě operní árie z rozhlasu. Magnetofon jsme neměli. S tím jsem šla na konzervatoř. Moje přání bylo dostat se do dobrého sboru a jezdit tak neustále do zahraničí. Jenže shodou okolností jsem byla angažovaná již ve dvaceti letech do Plzně a rok na to do Karlínského divadla. Aniž bych o to nějak usilovala. Ve dvaceti letech mně však dal první ránu dirigent Košler. Myslím si, že to vlastně nebylo ani kvůli zpěvu, ale zkrátka jsem se mu nezdála. Neměl rád lidi a už vůbec ne ženy, které se dokáží ohradit a říct si své. Po pravdě, já neměla v tomto zrovna dobrou pověst.

77 Co je při interpretaci pěveckého partu podle vás nejdůležitější?

Neprezentovat sebe a svůj hlas. Proč napsal skladatel třeba koloraturu? Aby předvedl hlas? Také, ale hlavně proto, aby ukázal emoce a dikci. A v tom je pro mě už od počátku vzorem řecká sopranistka

Maria Callas. Nebo i naše Ema Destinová. A tohle málokdo v dnešním hudebním světě chápe. Žádná ozdoba, koloratura, kadence není samoúčelná. Jen pro zajímavost. Matka Emy se narodila stejně jako já v Medlešicích. Tak mě občas se smíchem napadá, jestli třeba ten děda Destinové ještě někde neměl levobočka. Být příbuzná s Emou... To by byl fór!

77 Jste velmi aktivní na sociálních sítích. Nedá se tam přehlédnout ani vaše kuchařské umění.

Copak já. To moje máma byla vynikající kuchařka. Dokázala vždy z těch několika málo socialistických surovin vykouzlit skvostná jídla a cukrářské pochoutky. Nikdy jsem jí ale pod ruce nekoukala, abych se to naučila. Odcházela jsem tedy z domova a nic jsem neuměla a taky mě to nebavilo. Až s krizí středního věku jsem začala zahradničit. A pak jsem vzala přes německé kulinářské časopisy útokem

svoji kuchyni. Baví mě velmi jídla italská, francouzská a v poslední době i marocká kuchyně. V Německu je výhoda, že koupíte jakoukoliv ingredienci a není třeba pro ni nikam jezdit. A to mě baví. Můj muž je skvělý v tom každodenním nasycení rodiny. To není nic moc pro mě. Ale já pak uvařím tu extra třídu. Miluju třeba jehněčí.

77 Pověstný je váš jadrný slovník. Je to póza nebo vaše přirozenost?

Je to o jisté otevřenosti. Tím nechci říct, že ten, kdo se otevře, musí mluvit hrubě. Mnozí mi to vyčítají, ale já jsem přímý člověk. Na rozdíl od těch, kteří na veřejnosti dodržují slušné způsoby chování, ale do zad by druhému vrazili kudlu.

77 Co je podle vás v životě nejdůležitější?

Lidské vztahy. Nelhat. Přát dobro druhým. Nezávidět. To co dnes mám, tak na

to jsem si poctivě vydělala svými dvěma hlasivkami. Tak proč by mně to měl někdo závidět?

77 Jaký jste prožila život na světových operních jevištích?

Byla jsem šťastná. Samozřejmě, že ne vždy všechno vyšlo stoprocentně. Ale třicet let na mezinárodních jevištích a v koncertních sálech mluvím samo za sebe a nemám vůbec potřebu vysvětlovat, proč jsem se rozhodla začít jinak. Udělala jsem obrovský kus práce a zkrátka nadešel čas místo na světovém výsluní přenechat mladším. Přece jen mně bude za dva roky šedesát let.

77 A jaké povědomí o sobě byste jednou chtěla zanechat?

To je ta, co se nebála.

Pavel J. Sršeň

(Dagmar Pecková se v kuchyni často střídá se svým manželem

(S Jaroslavem Krčkem, Musicou Bohemicou a Gentlemen Singers natočila album Zrození s českými a evropskými vánočními písněmi

Kaple sv. Huberta v novém

Barokní kaple svatého Huberta, postavená roku 1690 na Starém Plese, prošla v letech 2015–2019 generální rekonstrukcí, která byla nedávno úspěšně dokončena.

Obec Ples, doložená už r. 1186, s farním kostelem sv. Jiljí, připomínaným již roku 1271 a zbořeným roku 1786, původně se dvěma tvrzemi, zanikla z valné části při stavbě pevnosti Ples-Josefov, probíhající od roku 1780, zůstal zachován jen její zbytek. Do r. 1864 zanikl též lovecký zámček Špork z roku 1690 a zachovala se jen barokní kaple z r. 1690 na východním okraji obce, nazývané od roku 1796 Starý Ples – Kopeček.

Zde na samotě stálo celkem pět popisných čísel a kaple sv. Huberta. Původně zde byla též menší tvrz a sporckovský zámček. Dřevěný lovecký zámček se nacházel na nejvýchodnějším cípu původní vsi Ples. Kolem roku 1690 jej zbudoval hrabě František Antonín Sporck (též Špork, 1662–1738). Ten kromě panství Choustníkovo Hradiště (Kuks), Lysá nad Labem, vlastnil v letech 1689–1698 též statek Ples a Jasenná.

Hrabě Špork a řád sv. Huberta

Špork jako velký milovník umění i lovu uvedl v roce 1695 do Čech lovecký řád svatého Huberta. S tím nepochybně souvisí, že už v r. 1690 zde nechal postavit kapli zasvěcenou patronu myslivců, sv. Hubertovi, dále zde poblíž zámčku a kaple vybudoval rybník se vzácnou pernatou zvěří a na stráni zřídil pěknou zahradu a snad i ohradu pro vysokou zvěř.

Kolem r. 1700 majitelé smiřického panství Šternberkové, jímž patřil i Ples, nechali zbudovat novou cestu, vroubenou alejí lip a jeřábů, vedoucí přímo od rezidence ve Smiřicích ke kapli na Ples. Roku 1781 byla kaple vysvěcena jako filiální

Kaple sv. Huberta 14. července 2019, foto Jindřich Polák

k jasenskému kostelu. Tereziánský katastr v 18. století připomíná již jen zbytky dřevěného letního sídla. Šporckovský zámček i zahrada do r. 1864 zmizely. Jenom bývalá zámecká kaple v barokním slohu, pěkně situovaná na návrší, je dosud pamětníkem těch časů. A právě zub času na této důležité kulturní památce hlodal v posledních desetiletích silně a nemilosrdně.

Barokní kaple sv. Huberta

Barokní kaple sv. Huberta ve Starém Plese je významná nemovitá kulturní památka zapsaná do Ústředního seznamu kulturních památek Ministerstva kultury ČR v Praze. Její evidenční rejstříkové číslo památky Ústředního

seznamu kulturních památek (USKP) Ministerstva kultury ČR v Praze je ÚSKP 41864/6-1882.

Kaple sv. Huberta na Starém Plese je barokní centrální osmiboká stavba se sakristií a barokní márnicí na severní straně, datovaná k roku 1690. Roku 1781 byla kaple vysvěcena jako filiální kostela jasenského. Kolem r. 1790 se začalo pochovávat na nově zřízeném hřbitově u kaple. Když farní kostel sv. Jiljí na Plese při stavbě pevnosti Ples-Josefov v r. 1786 zrušili, stoupl význam jasenského kostela sv. Jiří a této pleské kaple. Kaple byla v průběhu let opravována, a to v r. 1835, 1890, 1937, a třikrát za iniciativního památky chránícího katolického kněze z Josefova Mons. Antonína Sýkory (1912–1993) v r. 1949, 1956 a asi v r. 1976. Protože památka od té doby silně chátrala, byla v letech 2015 až 2019 znovu generálně opravena.

Příprava generální opravy kaple

Podrobné podklady renovace při této poslední několikaleté generální a důkladné stavební opravě, za použití moderních stavebních technologií, nám podal Bc. Jan Slavík, vikariátní stavební technik z Jaroměře.

Vlastníkem této nemovité kulturní památky je Římskokatolická farnost Josefov, která již v roce 2014 se ucházela o opravu. Původní impuls vzešel od starostky města Ing. Jiřiny Jelínkové, která měla opravu kaple již ve svém volebním programu.

V roce 2015 Město Jaroměř přidělilo finanční prostředky na přípravné,

(Knižní tipy

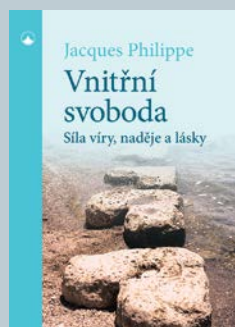
Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Jacques Philippe

Vnitřní svoboda

Síla víry, naděje a lásky

Každý křesťan by si měl v sobě i za těch nejméně příznivých vnějších okolností uchovat prostor svobody, který mu nikdo nemůže vzít. Svobodu mu dává Bůh a Bůh za ni také ručí. Bez tohoto poznání se budeme cítit sevření, nesvobodní a neokusíme skutečné štěstí. 136 stran, brožovaná, 169 Kč

Veronika Grohsebnarová

Max, vyprojektovaný kluk z předměstí

Strhující román si podmaní mladé čtenáře napětím i realistickými obrazy ze života dospívajících. Ukáže jim víru jako sílu, která člověku pomáhá poprat se s nesnázemi. 328 stran, brožovaná, 399 Kč

rozumějte projektové práce pro obnovu kaple. Zdejší správce farnosti Mgr. Petr Boháč oslovil farníka Bc. Jana Slavíka a on dále i svého otce Ing. arch. Jana Slavíka. Oba již dlouhodobě pracují na obnovách sakrálních objektů v celém Královéhradeckém kraji. Společně do přípravné skupiny je zapojen čerstvý absolvent ČVUT Ing. arch. Vojtěch Slavík, rovněž patřící do rodinné dynastie památkářů Slavíkových z Jaroměře. Postupně vytvořili dokumentaci obnovy kaple včetně všech potřebných dokladů pro Ohlášení udržovacích prací na památce.

Oprava střechy trvala dva roky

V roce 2016 byla zahájena dvouletá oprava střechy kaple, a to především věžičky. Konstrukce věžičky byla v havarijním stavu, neboť štenýřová konstrukce se propadla až na klenbu kaple. Zvon ve věžičce z roku 1856 byl sice v dobrém stavu, ale s nefunkčním ručním zvoněním. Kompletní opravu střechy a věžičky provedl Karel Šimek z Hronova. Po zprovoznění zvonění byl osazen opravený kříž s pozlacenou čočkou. Žádné dokumenty ve věžičce se nenalezly. Nejpoškozenější však byly díly střechy, na níž chyběly hřebenáče a tašky bobrovky, takže do střechy kaple zatékalo. Konstrukce krovu byla zcela zdeformovaná, trámy nahnílé atd.

V r. 2017 střechu kaple, krovu, krytiny i oplechování uskutečnil František Ruprecht ze Dvora Králové nad Labem, tesař s bohatými zkušenostmi s opravami podobných historických krovů. Novou pálenou krytinu, bobrovky, položili řemeslníci z firmy KP střechy ze Žirče a zhotovili kompletní oplechování z hliníkového plechu.

Oprava fasády

V roce 2018 proběhla oprava fasády kaple ze zadní strany od hřbitova. Otloukla se dožilá fasáda z opravy kolem roku 1976. Nově byla nahozena nová vápenná omítka v souladu s požadavky současné technologie památkové péče. Zcela byly opraveny architektonické prvky původní

barokní fasády. Fasádu provedl fasádnický mistr Marcel Káva z Bílé Třemešné. Zároveň provedeno odvodnění kaple – drenáž.

V r. 2019 se uskutečnilo dokončení opravy kaple včetně sakristie, výplní otvorů (okna, dveře), oplechování a drenáže.

V červenci 2019 je kompletní obnova kaple sv. Huberta na Starém Plese téměř hotová zásluhou Města Jaroměře, které pravidelně v letech 2017, 2018 a 2019 poskytovalo potřebné finanční prostředky a Město Jaroměř umožnilo vlastníkovu zapojit se do Programu Ministerstva kultury ČR – Obcí s rozšířenou působností na obnovu památek.

Vlastník, Římskokatolická farnost Josefov, pořádá finanční sbírky na obnovu kaple a opakovaně získalo i prostředky z fondu Solidarity Královéhradeckého biskupství. Obnova kaple se ukončila v srpnu 2019. V následujících letech se ale musí kompletně opravit i přilehlá barokní márnice postavená ve stylu venkovského baroka z počátku 18. století.

Podle informace Bc. Jana Slavíka oprava kaple Sv. Huberta na Starém Plese v letech 2015–2019 si vyžádala celkově částku 1,6 milionu Kč.

Záchrana významné památky

Podařilo se zachránit významnou kulturní uměleckohistorickou památku z doby baroka, z konce 17. století, jejímž donátorem, zakladatelem byla důležitá osobnost, český šlechtic František Antonín Špork (1662–1738), mecenáš umění i umělců doby baroka, od r. 1690 královský místodržící, budovatel barokního Kuksu, osobitý představitel racionalistické a osvícenské kultury. Vášnivý myslivec uvedl do Čech hru na lesní roh, pořádal parforsní hony, oblíbil si čížbu a ptáčnictví, založil lovecký Řád svatého Huberta (1695, obnoven v r. 1992) a uplatňoval na svých panstvích moderní zásady hospodaření v lesích.

Angkor Vat v Kambodži a my

Honzíkova cesta

Pokus o teologii putování

Malý kluk jede poprvé sám vlakem za dědou a babičkou a pak u nich stráví několik dnů v rámci reálií socialistického venkova, aby se nakonec vrátil zpět s mámou domů. Celá cesta, i pobyt u nich, je pro Honzíka velkým dobrodružstvím. Pro dítě to byl splněný sen o krásných prázdninách.

Dětský sen

O čem jsem snil já v té době? Dobře se pamatuji na jeden skutečný sen. Jsem kdesi venku v přírodě, stojím nedaleko mezinárodního letiště, mezi stromy

rozeznávám obrovské letadlo a já v tu chvíli vím, že tento stroj letí do Japonska a moc toužím letět s ním, ale musím sebou hodit, abych ho stihl, snažím se utíkat, ale ono to nejde! Nohy mám jako svázané a čím víc se snažím, tím méně to jde – jsem stále na místě a pak vidím, jak se letoun začíná pohybovat. Není šance ho stihnout. Pak se probudím do socialistické reality.

Už v dětství jsem miloval známky, hlavně proto, že byly odjinud – čím exotičtější, tím lépe. Asi od 3. lekce angličtiny na gymnáziu jsem si začal psát s lidmi ze

světa – od Japonska až po Kanadu nebo Trinidad a Tobago. Byl to kontakt s jinak nedostupným světem.

Sny se v praxi rozšířily. Přes výlet do Tater, samostatný třídní výlet s kamarádem do polské Poznaně, až k cestě do Jugoslávie na devizový příslib po vlastní trase. Bylo to těsně před revolucí. Když se otevřely hranice, párkrát jsem vzal několik kluků z farnosti a jeli jsme autem do jižní Itálie, Francie nebo Řecka. Přidalo se k tomu pár cest, kde jsem byl jako duchovní doprovod s poutníky do Izraele nebo Guadalupe v Mexiku.

Rezervace Sary Čelek v Kyrgyzstánu

Dům Misionářek Lásky v palestinském Nábulusu

CK od Boží Prozřetelnosti

Od konce devadesátých let jezdím hlavně po vlastní ose s několika přáteli pod záštitou „the Travel Agency of God's Providence“ a toto nemůžu nevysvětlit:

Bylo to v roce 2010 v Íránu, seděli jsme na autobusovém nadraží v Ahwazu, pekelné vedro, povídali jsme si o našem cestování, které je vždy tak trochu improvizací a říkali si, že jsme taková CK od Boží Prozřetelnosti – sami něco vymyslíme, a Pán Bůh se nám postará o program. Pak se kolega Pavel šel projít mezi stánkaře a za chvíli přišel a ukazoval nám v ruce krásný křížek a když ho otočil, bylo tam anglicky Providence, tj. Prozřetelnost. Něco takového zažít v zemi s tak nevstřícným vztahem ke křesťanství, ve chvíli kdy si povídáme na toto téma a najít „náhodou“ na tom místě muslimského stánkaře, který nabízí mezi cetkami hotový poklad – křížek, to si nevymyslíte. Mimochodem další tři jsme se k němu nahrnuli, abychom si ho také koupili a on měl právě tři. Pak věřte na náhody!

Čeští batoháři

Jezdím rád tam, kam se moc nejezdí, cestujeme místními dopravními prostředky, poznají se tak lidé, improvizujeme

s jídlem i noclehem, na zádech batohy, vše, co potřebujeme, uneseme na zádech. Díky zkušenostem i věku se člověk snaží brát čím dál méně jídla a věcí a přistihl jsem se, že pravidelně balím lžici s uloženým držátkem, zpola použitou pastu na zuby, šampon v lahvičce od léků, alumatku místo rozměrnější karimatky.

Přemýšlel jsem také o fenoménu českého batohářství (batůžkářství je podle jednoho blogera nepřesné, nosíme přece velké batohy...), jelikož si troufám tvrdit, že je v této disciplíně naše země naprostou světovou špičkou, ba velmocí. Ve světě potkáte občas nějakého Holanďana, španělský pár nebo Američana, ale skoro vždy nějaké Čechy. V Kyrgyzstánu jsme už rozlišovali lidi na Izraelce, Rusy, Kyrgyzy, Brňáky, východočechy a další.

Jsme malí, potřebujeme vidět svět, moře, velké hory, jsme vynalézaví, jsme takoví hobiti, kterým to nedá, aby se nevydali za dobrodružstvím? Je v tom i něco duchovního? Možná je to snaha vyrovnat tu naši českou pohodářskou povahu.

Posila ve víře

Čím mne toto putování obdarovává a fascinuje, je trvalé zakoušení Boží blízkosti a toho, že Bůh je činný. Příklady? Albánie – 21 „andělů-pomocníků“,

kterí nám ukázali cestu nebo vodu nebo jinak pomohli, v Rusku úžasný pravoslavný pop, který nás kdesi pod Uralem přijal, a jako katolíkům nám žehnal a modlil se za nás při liturgii, gruzínský Irakli, který nás hostil jako své bratry a sestry, aby se jeho dům stal naším domem nebo scénou v peruánské Nazce, kde při českém Otčenáši ve mši sv. nás místní lidé doprovázeli svým bubnováním a nakonec mne nepustili, dokud jim jednotlivě nepožehnám, podobně v mexické vesnici, kde jsme také na naši mši zažili nádhernou pospolitost, navzdory jazykové bariéře. Vztah ke Kristu z nás učinil jednu rodinu. Nebo úžasné řeholnice v Senegal, které riskují své zdraví v péči o nemocné a trpící z většinové muslimské a animistické populace, či zážitek s Misionářkami lásky, které v palestinském Nábulusu nasazují svůj život pro službu opuštěným lidem v místě, kde i za našeho jediného noclehu střelba z okolí doléhala až k nám. Vzpomínám na přesně potřebnou dávku deště a sluníčka na Filipínách, na Indku, která mi cestou do Dillí darovala svůj zlatý křížek a prosila o modlitbu za svou ztracenou dceru, na iránského pána, který nám na našem treku přes pohoří Elborz daroval vysněné občerstvení v podobě melounu. Ne, to nebyly náhody, to byla Boží pomoc, požehnání, které i zavazuje, abychom něco z toho dávali dál.

Woininata v Etiopii, přes školu financovanou českými dárce

Z treku v pohoří Ťan Šan v Kyrgyzstánu

Cestování a putování

S cestováním souvisí pojem pouť. Je nějaký rozdíl mezi cestováním a putováním? V jedné diskuzi na netu došli k závěru, že cestujeme za vnějšími zážitky, za poznáním kraje, lidí, kultur a putování jde hlouběji, tam není důležitý počet získaných fotek, exotického jídla nebo zážitků, tam jde spíše o poznání sebe sama, o putování za sebou samým, o duchovní hledání. Může to být prosebná pouť, kající pouť, pouť za nalezení životního směru nebo vyprošení si pomoci pro sebe či pro druhé, nebo jde o poznání svatých míst souvisejících s Kristem a svatými. Pouť též souvisí s askézí, obětí, vnitřní očistou.

Když jsem šel před dvanácti lety na pouť do Compostely, měl jsem obavu, že to neujdu, ale ono to šlo a v cíli jsem prožíval jakýsi hořkosladký pocit z radosti, že jsme to dokázali, ale i smutku, že cesta končí. Ovšem, jak se říká, příchodem do cíle pouť teprve začíná. To, co člověk zažil, by si měl ukládat do srdce, do paměti, do postojů, protože pokud pouť člověka nezmění, byla tak trochu zbytečná.

Zažíval jsem krásu toho, že i na té slavné Camino nás sice šlo asi patnáct a další poutníci, ale v podstatě jsme denně šli

douhé hodiny každý sám, byl čas na modlitbu, na přemýšlení, hodnocení, byla to příležitost k očistě skrze občasnou krizi, znovunalezení sil, radosti, pokoje. Velmi se zjednodušil život, potřeby. Najít vodu, jídlo, někam dojít, mít místo na mši sv., nocleh a zase dál.

Po návratu domů jsem zatoužil pokračovat, a tak jsem začal postupně putovat podél republiky, už mám za sebou přes 1100 km. Je to každoroční malá duchovní i tělesná obnova pro mne a trochu i pro naši zemi, za níž se modlím.

Kdo mnoho cestoval, mnoho poznal (Sir 34,9)

Každá cesta je symbolem našeho celoživotního putování. V tomto světě jsme stále na cestě, bydlíme v jakémsi „dlouhodobějším hotýlku“ našeho domova, práce, přátel, kteří nás obklopují, ale v cíli nejsme – žijeme zde, ale putujeme Domů.

V tom tkví duchovní obsah. Ostatně celá Bible spojuje nejdůležitější okamžiky dějin spásy s putováním: Abraham jde do zaslíbené země, Mojžíš z egyptského otroctví do Izraele, Izraelité musí do zajetí v Babylóně a pak putují zpět, Maria spěchá do Ain Karim k Alžbětě a zanedlouho do Betléma a Egypta

i Jeruzaléma, Ježíš putující po Svaté zemi, apoštolové po celém světě... Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu stvoření (Mk 16,15)

Celá naše víra je dynamická záležitost, je cestou

Lukáš Targosz na svém blogu popisuje rozdíl teologie místa a teologie cesty, když píše:

V jádru se dá říct, že se na naši víru můžeme dívat dvěma způsoby: jako na teologii místa (kde věříme správným věcem) nebo na teologii cesty (kde kráčíme správným směrem). Teologie místa se soustřeďuje na to, co už víš; teologie cesty na poznávání. Teologie místa na to, co máš; teologie cesty na to, co sdílíš. Teologie místa je pasivní, teologie cesty je aktivní. Teologie místa svádí jen k návštěvě církve, k náboženským úkonům a tomu, že přijímáš službu jiných; teologie cesty k tvořivosti a k ochotě sloužit a prakticky žít lásku k lidem. V teologii místa se soustřeďujeme na to, abychom měli pravdu a pointu, abychom se vymezili vůči těm, kdo na našem místě nejsou. V teologii cesty se rozhodujeme pro milost, která je skandální. Ježíš byl plný milosti a pravdy. Mezi těmito dvěma póly je tenze, napětí,

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Svend Brinkmann

Umění uměřenosti

Cesta ke spokojenosti
v nespokojené době

Kniha pojednává o výhodách skromnějšího, nikoli na spotřebu zaměřeného života. Autor poukazuje na nereálnost nutkové honby za štěstím. Dokládá svou teorii myšlenkami moderních i starších filozofů, psychologů a sociologů. Brož., 120 str., 225 Kč

Nathalie Springer, Catharina Wilhelm

Tak takhle ne!

Úspěšná sebeobrana
proti manipulaci

Konfrontace s problematickými lidmi dokáže zkomplikovat život. Někdo zkrátka dokáže jedinou větou stisknout naše červené tlačítko. Kniha ukáže cesty, kterými se lze vydat, abyste přestali být ostatním vydáni napospas a dospěli k suverénnímu postoji. Brož., 216 str., 349 Kč

ale právě tohle napětí pomáhá Kristovým následovníkům jít na cestě, objevovat, sloužit a být pokorný. Vztah s Bohem je cesta, ne místo.

Stálost v putování

A pak je tu kardinální otázka, jak má vypadat hledání Boha, cesta k němu? Tak trochu paradoxně, ale i logicky, odpovídá Štěpán Smolen v nedávno vydané knize Buď, kde jsi. Je to příběh o bohoslovci, který za pomoci sv. Jana Kassiána koná fiktivní návštěvy pouštních otců ve starověku a starců z východní církve, aby se poučil, jak má vypadat jeho duchovní cesta k Bohu. Stále se zde zdůrazňuje stabilita, odhodlání zklidnit a zjednodušit svůj život, v ústraní a tichu hledat Pána. K tomu je třeba setrvat na místě a tam hledat Pána. Abba Abraham k tomu ale dodává:

I vnější putování – může být projevem stálosti, pokud je nasměrováno k cíli – k Božímu království, k němuž se kráčí přes čistotu srdce. Takový pohyb však nesmí být bezcílnou potulkou, takový pohyb nemá být ani výlet, nějaký přesun v prostoru, podniknutý jen ze zvědavosti, který neústí do vnitřní proměny... Kromě toulání a výletů existuje pohyb, jménem putování. Při něm mohu zůstat stálý i když nynější místo opouštím - nejdou jinam veden ješitností ani nechutí k duchovní námaze, ale z touhy po obrácení, po ustálení srdce. Lze zachovat stálost i v putování – stabilitas in peregrinatione.

Z teorie do života

Obecně teoretizovat o jídle, listovat kuchařkami a nic si neuvařit, je poněkud neplodné. Podobně mluvit o cestách, nezvednout pozadí a nikam se neposunout, taky moc nepomůže. Vést nekonečné dialogy o Bohu, ale konkrétně ho nehledat a nezvat do života, je nejen směšné, ale i tragické, protože se mímám s posláním života.

A tak si můžeme položit pár otázek: Odkud jsem přišel, kam jdu? Umím se občas zastavit, porozhlédnout, ohlédnout se

zpět a zhodnotit svou cestu, její smyslnost? Mé putování je a bude náročné, ale stojí za to a pak, nejsme v něm sami. Bůh nám nenápadně pomáhá, jen si všimnout. Vzpomeňme, jak Ježíš prochází pod jedním stromem a promění srdce Zachea, jak k sobě zavolá slepce z Jericha, aby ho pozval k následování. Celá teologie je cestou k Bohu, na níž nám Bůh jde vstříc a koná úžasné věci.

Příhoda na konec

Vzpomněl jsem si na jedno setkání, které proběhlo na cestě autem kolem Baltu v roce 2003. Když jsme se vraceli přes Dánsko domů, začalo mírně pršet a nám se nechtělo spát venku. V jednom „náhodně“ objeveném katolickém kostele jsme před tím našli mapku s označením katolických farností v zemi (moc jich tam není) a párkrát jsme se marně pokoušeli získat jednoduchý nocleh. Jako poslední možnost jsme „náhodou“ vybrali město Ringsted. Našli jsme církevní školu bez dětí, což o prázdninách tolik neudiví a hned vedle faru. Otevřel nám nějaký pán, ale farář to nebyl a jeden z kolegů bohoslovců na něj docela zhurta vyhrkl, že bychom rádi přespali. On nás pozval do farní kanceláře, vyptal se nás, kdo jsme, odkud jsme a kam jedeme. On za stolem, a my na židlích, před ním. Vypadalo to skoro jako výslech. Pak se rozpovídal i on a řekl, že faru hlídá, protože pan farář je na dovolené a on že je policista v Kodani na kriminálce, dokonce, který vyšetřuje těžké zločiny a že „náhodou“ před chvílí tady seděl v kapli a procházel svůj život. Nedávno začal věřit a nyní má trochu krizovější období. Prosil Boha a svaté, aby dostal nějaké znamení, že Bůh je s ním a v tu chvíli jsme „náhodou“ zazvonili my. Nakonec jsme se večer všichni sešli na mši svaté, která byla obětována za něho a za jeho hledání. Druhý den ráno jsme všichni odjížděli, my přes Německo domů, on do Kodaně. Děkovali jsme mu za skvělé přijetí. On ale poděkoval nám. Bůh mu skrze nás odpověděl. I to může přinášet putování – stát se nástrojem Boží odpovědi a pomoci pro druhé. Deo gratias.

 Poutní areál sv. Anny u obce Pohled

Putování ke svaté Anně

Zázračná studánka nás před časem cestou ze želivského kláštera přivedla na poutní místo u sv. Anny nedaleko obce **Pohled**. Je to sice už kraj Vysočina, ale jih naší Královéhradecké diecéze.

Nejznámější poutní místo Havlíčkobrodská je výmluvným příkladem začlenění staveb do krajiny. Poutní areál patří k nejkrásnějším celkům rokokové architektury v České republice.

„Poprvé jsem tady byl asi tak ve 12 letech,“ vzpomíná můj průvodce Mons. Josef Socha. „Byli jsme navštívit našeho bývalého pana faráře v mém rodišti v Předhradí. On v té době působil v nedaleké Přibyslavi. Jeli jsme tam vlakem a z Pohledu šli pěšky sem. Vzpomínám, že jsem stál v boční lodi

a díval se na pana faráře, jak se chudák potil, když zpíval litanie. Tak silně jsem tady jako chlapec v zástupu lidí prožíval svatou anenskou pouť, že jsem si to zapamatoval na celý život. Připomněl jsem si to, když jsme vybírali poutní místa, která bychom měli navštívit. Podruhé jsem tady byl s panem arcibiskupem Karlem Otčenáškem. Jako dnes to vidím. Přijížděli jsme autem a nemohli se sem dostat. Poutní místo u kostela sv. Anny má pořád svoji specifickou atmosféru, proto sem lidé rádi přicházejí.“

Slavná minulost a živá současnost?

Mohla by být živější, je to nesporně největší poutní místo v jižní části diecéze. Pouť tady bývá vždy na svátek sv. Anny ve všední den a potom následující neděli. Třetí mše svatá, pokud je hezky, bývá venku. Venkovní pódium bylo zbudované v době Pražského jara, kdy se i tady na Vysočině, díky iniciativě mladého kněze P. Václava Černého, rozhořel plamen víry. Opravila se tenkrát částečně

(Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory

srdečně zve na

XIV. diecézní setkání seniorů s biskupem Janem Vokálem

■ **1. 10. 2019 v Hradci Králové**
(na Světový den seniorů)

■ **Téma:** Papež František

■ **Program:**

**Kostel Nanebevzetí Panny Marie
(Velké náměstí)**

8:45–9:15 – Modlitba seniorů

za papeže Františka

9:30–10:30 – Slavnostní

bohoslužba – hlavní celebrant

diecézní biskup Mons. Jan Vokál

**Nové Adalbertinum Velký sál (II.
patro)**

11:00–11:45 – JUDr. Pavel

Vošalík: Papež a diplomacie

11:45–12:45 – Přestávka, malé

občerstvení, sdílení, informace

z Diecézního centra pro seniory

12:45–13:30 – Doc. PhDr. Tomáš

Petráček, Ph.D., Th.D.:

František – apoštol 21. století

13:30–13:45 – Přestávka

13:45–14:30 – Manželé

Mgr. Bronislava Halbrštátová

a ICLic. Mgr. Leoš Halbrštát:

Jak pomáhají Papežská misijní díla
s papežem Františkem

14:30–14:45 – Přestávka

14:45–16:00 – Zuzana Bubílková

a Nathaniel Filip: Šansony

a BUBU fóry – benefiční

vystoupení. Výtěžek podpoří

projekty Papežských misijních děl

■ **Přihlášky (do 25. 9. 2019):**

Diecézní centrum pro seniory

Velké náměstí 32,

500 03 Hradec Králové

tel.: 495 063 661, 737 215 328,

734 435 360, e-mail: dcs@bihk.cz

cepelkova@bihk.cz

www.dcskhk.cz, www.simeon.cz

Rekonstrukce

svatyně, zázemí u pramene a hlavně byl postaven venkovní areál s oltářem, dodnes se využívá. Je to regionální poutní místo. Navštěvují ho lidé z okolí. Z Havlíčkova Brodu, Přibyslavi, z Polné i z farností kolem. Přijíždějí ale i ze vzdálenějších míst, je to skutečně milé poutní místo.

Stojíme v útulném kostele sv. Anny před hlavním oltářem. Když jsme vešli, Mons. Socha se rozhlédl a suše konstatoval: „Tady je práce jako na kostele.“ To bylo v době, kdy se opravovala fasáda kostela, na které byly obnovené rokokové štuky. Renovací prošly také kapličky, tvořící kruh kolem kaple sv. Anny, křížová cesta i samotná kaple nad pramenem. Výjimečná byla pouť v roce 2011, kdy přichozí mohli podpořit probíhající opravy kostela sv. Anny. Toho roku totiž uplynulo 250 let od jeho vysvěcení, hlavní oltář byl konsekrován v roce 1761. K výročí také vyšel benefiční stolní kalendář pro rok 2012, který v textech a fotografiích (nejstarší je z roku 1890) zdokumentoval historii i současnost poutního místa a přinesl svědectví poutníků o jeho výjimečnosti. Výtěžek z prodeje kalendáře, vydaného pohledskou římskokatolickou farností, podpořil závěrečnou etapu opravy fasády kostela. Vynutil si ji havarijní stav omítek, kdy hrozila

naprostá ztráta ornamentální výzdoby. Restaurátorské práce konané pod dohledem Národního památkového ústavu podpořily Kraj Vysočina, Ministerstvo kultury a obec Pohled. Kostel byl naposledy opravován na konci šedesátých let minulého století. Bohužel, došlo tenkrát k řadě nešetrných zásahů.

„Poprvé si uvědomuji, jak je kostel prostorný,“ konstatuje Mons. Josef Socha. Empory a kůr s malými varhanami také pojmu hodně lidí. Kostel je pěkně vyzdobený. Sv. Gabriel archanděl a nalevo Panna Maria, nahoře Duch svatý nebo Bůh Otec, to je christologicky Zvěstování Páně. V současné češtině Zvěstování Panně Marii. Biblická událost zaznamenaná v Lukášově evangeliu, kdy se Marii zjevil archanděl Gabriel a oznámil jí, že počne dítě a narodí se jí Syn Boží. Potom je tady velmi pěkný obraz, zachycující sv. Annu s Pannou Marií. Její mateřské srdce jistě pulzovalo velmi silně a intenzivně, když připravovala Matku Páně pro její úkol.

„V interiéru to bylo spíše pro restaurátory a odborníky,“ zapojuje se kostelník Jan Novotný. V době naší návštěvy ještě student brněnské Masarykovy univerzity, dnes tamtéž působící na přírodovědecké fakultě. „My jako farníci jsme měli

Rekonstrukce

možnost se zhostit pomocných prací, šlo především o zednické úkony na venkovní fasádě. Musím vyzdvihnout velkou pomoc nejen věřících, ale i obyvatel Pohledu a okolních vesnic. Díky jim se náklady představující bezmála 1 a půl miliónu korun, především štukatérské práce prováděla odborná firma, podařilo částečně snížit. Stavba lešení, oklepávání omítek, úklidové práce, příprava materiálu, to všechno se zvládlo díky pomoci mnoha lidí dobré vůle. Dobrovolníků v pravém slova smyslu.“

Stavba údajně podle starých návrhů Jana Blažeje Santiniho započala roku 1760, kdy abatyše pohledského kláštera cisterciáček iniciovala výstavbu svatyně trojkřídlého půdorysu, evokujícího písmeno „A“. Výzdoba v pozdně barokní architektuře už je rokoková.

„Motivy výmalby jsou původní, barevné tónování je podle památkářů přemalované na přelomu 18.–19. století,“ dodává Jan Novotný. Vypovídá to o tom, že poutní místo zůstalo velice živé, ale měnil se módní pohled. Kdysi použití barevná škála byla střídmejší, nebyla až do sladce růžové, ale do zelených tónů. Můžeme to vidět na iluzivních dřevěných vázách na pilastrech. Jejich polychromie je původní. To vypovídá

o tom, že barevná škála byla jiná. Ale motivy a výzdoba původní jsou.

Díváme se, kam až sahá stěny kostela vlhkost ... prameny pod námi jsou asi mocné.

„Když jsme přerovnávali část podlahy, tak jsme pod kamennými bloky nacházeli kořeny stromů. Dobrá čistá voda je na jednu stranu ohromný dar poutního místa, na druhou stranu zdroj problémů pro stavbu. Je na měkkém podloží, a proto pracuje. Už původní stavitelé s tím počítali, jednotlivé empory jsou svázané ocelovými vazníky. Když se snímaly fasády, bylo vidět, jak je to sevřené proti sobě.“

Vycházíme z kostela a naše kroky vedou k pramenné kapličky. Traduje se, že voda ze sirnatého-železitého pramene má léčivé účinky. Je výborná, krásně studená ... tady to všechno začalo?

Může za to údajný zázrak, kdy otíráním očí svatoanenskou vodou byla uzdravena poloslepá žena dřevaře Tondla. Informace se rychle roznesla po okolí a u pramene pod kapličkou přibývalo poutníků i nemocných. Probošt pohledského kláštera Bohuslav Tureček a abatyše Kandida Marešová nechali kvůli množícím se zázrakům postavit v místě roku 1752

Pozvánka

Diecézní centrum pro seniory

srdečně zve na

Poutně-poznávací a odpočinkový zájezd na Kanárské ostrovy

■ 10.–16. 10. 2019

Mimořádný letecký zájezd na ostrovy Tenerife a Gran Canaria, který bude duchovně doprovázet královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál. K dispozici jsou poslední volná místa. V případě zájmu doporučujeme neváhat.

■

Národní pouť do Říma se speciálním programem nejen pro seniory

■ 9.–15. 11. 2019

Pro seniory a další zájemce je nově v nabídce pohodlná letecká varianta se speciálním programem, který nabídne generální audienci s papežem Františkem, mši sv. s českými a moravskými biskupy, prohlídku Vatikánu, antických památek a míst spjatých s apoštolem Pavlem a prvními křesťany, návštěvu Castel Gandolfo a jezera Lago Albano,...

■ Přihlášky do 15. 9. 2019

Kontakt:

Diecézní centrum pro seniory
Velké náměstí 32,
500 03 Hradec Králové
Tel.: 495 063 661, 737 215 328,
734 435 360
E-mail: dcs@bihk.cz
www.dcskhk.cz, www.simeon.cz

poustevnu. Šlo o jednopatrovou, zděnou budovu se šindelovou střechou, umístěnou na ostrůvku odděleném od okolí vodním příkopem. Do poustevny byl povolán mnich František Augustin Hertwig, jehož úkolem bylo zapisovat zázraky, které se u studánky udály. Mezi roky 1752–1773 jich popsal osmadvacet. Další zázraky byly zaznamenány např. ještě v roce 1888, poslední dokonce v roce 1962. Počet poutníků vzrůstal na tisíce. Proto byl v roce 1760 iniciativou zmiňované Kandidy Marešové a poté abatyše Kandidy Adlerové z milodarů postaven kostelík, v roce 1761 byl vysvěcen a roku 1766 doplněn o dva malé zvony. Poutní éra symbolicky končí roku 1824 přestavbou kapličky u pramene na větší kapli, zájem poutníků však neopadá.

Zakladatelská legenda se pojí s pověstí o písaři pohledského kláštera Jakubu Čermákovi, který v roce 1730 při lovu vlka zapadl do bahna. V obavách o život se vroucně modlil. Až k němu dolehl chorál, v němž několikrát zaslechl jméno sv. Anny. Světici slíbil, že jí v místě vystaví kapličku, bude-li spasen. Při výkopech byl nalezen pramen uzdravující vody a zvěst o Čermákově zázračné záchraně se rychle šířila Vysočinou. Ne vždy se ale ke sv. Anně smělo. Od roku 1973 byla pouť prohlášena za nežádoucí náboženské shromáždění, na silnici byly umístěny značky zákazu zastavení. Úplný konec tradice přišel v roce 1977. Anenská pouť se znovu mohla konat až po třinácti letech. I to se lze dočíst v kalendáři, který je zároveň zajímavou vlastivědnou, historickou i literární publikací. Vytiskla ho pardubická tiskárna V Ráji, jejíž majitel František Karban se oslav výročí vysvěcení kostela sv. Anny také zúčastnil. A potvrdil, jak široko daleko sahal věhlas pohledských poutí: „*Můj dědeček byl cukrář, v 19. století sem vozil až z Pardubic turecký med*“.

V kronikách se udává, že prapůvodní pramen na určitou dobu vyschnul, ale podařilo se najít jiný zdroj. Byl dostatečně silný na to, aby tady mohl být zbudován malý vodojem. Voda jím byla čerpána do šlechtou zbudovaných lázní a hostince, vystavěného nedaleko pramene roku 1764. Hostinec sloužil k občerstvování

poutníků. Je to barokní budova, kterou poutníci vidí, když přijíždějí do areálu. Dnes je v soukromých rukách, ale ještě do 1. světové války to byl velice vyhledávaný a oblíbený zájezdní hostinec. K jednopatrové dvoukřídle budově přiléhá lázeňská budova, kterou nechal roku 1858 postavit hrabě Evžen Silva-Taroucou Unwerth, který se stal majitelem pohledského panství roku 1824 ve svých 11 letech. K léčivému prameni přistoupil vysloveně vědecky a nechal si zjistit jeho chemické složení.

” Poprvé jsem tady byl asi tak ve 12 letech ... tak silně jsem tady jako chlapec v zástupu lidí prožíval svatou anenskou pouť, že jsem si to zapamatoval na celý život.

Radioaktivní svatoanenskou vodu tak od roku 1858 začal využívat pro lázeňské účely. V tomto roce nechal postavit jednopatrovou novobarokní lázeňskou budovu s arkádovým nádvořím, vybudoval v blízkosti pramene studnu a vodu svedl dřevěným potrubím k lázním. Lázeňské procedury, ke kterým patřily především jehličnaté a rašelinové koupele, byly prováděny pod dozorem osobního lékaře hraběte Silva-Taroucy dr. Josefa Kršika. Ovšem již roku 1887 léčivý pramen vyschl. Nový pramen byl nalezen až pod starou myslivnou a sveden pod kapličku. Voda z něj ovšem nebyla tolik radioaktivní, takže se stala pro lázeňství nevyužitelná. V lázních byla ukončena činnost kolem roku 1910. Poté se z nich stal hostinec hojně navštěvovaný letními hosty, s tanečním parketem neboli „dupárnou“ umístěnou za objektem.

„*Voda dodnes udržuje povědomí o poutním místě i celém areálu,*“ vysvětluje Jan Novotný. Za vodou kvality téměř kojenecké sem jezdí lidé s kanystry, dokonce jeden výrobce medoviny. Díky podloží je mírně radioaktivní, takže vydrží a nezezelená.

Je přírodně dezinfikovaná, dalo by se říct, a mimořádně chutná. Lidi si ji pochvalují a rádi sem jezdí z širokého okolí.

„*Pane preláte, ochutnejte, já vám natočím,*“ nabádám Mons. Josefa Sochu.

„*Voda vždycky osvěží, ty tradice se udržují lidovou zbožností a upřímnou touhou vstoupit do velkého tajemství života. Je to také o síle víry. Takže já samozřejmě všechny ty události беру velmi vážně, protože naši předkové nebyli hlupáci. Když budovali na takových místech studánky a pramenné kapličky, dělali to s plnou odpovědností své křesťanské víry. Byla v tom jejich láska k Pánu Bohu i láska k druhým lidem.*“

„*Ze studánky voda teče, ať čas běží rychle nebo se jen vleče. Z hlubin země vzhůru prýští, zachovej ji i na léta příští,*“ lze si přečíst u svatoanenského pramene. Má to však háček. V létě 2017 přestala voda vůbec poprvé po 130 letech téct.

„*V důsledku poklesu srážkových úhrnů byl postupný úbytek vody ve studánce i v přílehlém příkopu kolem poustevny patrný už dříve,*“ vysvětluje Jan Novotný.

Pramen mírně obživnul vždy jen v předjaří, ale během léta voda netekla. V roce 2017 bylo nákladem obecního úřadu vyměněno výtokové potrubí a prozkoumán vlastní rezervoár pod kaplí. Bylo zjištěno, že původní kamenná studna o hloubce 1,5 m byla patrně v meziválečném období prohloubena o necelý metr a prosekán nový níže položený otvor pro výtok. To svědčí o značném poklesu spodní hladiny vody už na přelomu 19. a 20. století. V původní studánce bylo podle znalců v 18. století pravděpodobně tolik vody, že ji bylo možno nabírat dokonce ve výšce podlahy studniční kaple. Při rekonstrukci podlahy kaple bohužel nebyly nalezeny žádné stopy po přírodním potrubí z roku 1887, které by s řešením nedostatku vody mohly pomoci. V současnosti probíhá pravidelné sledování výšky hladiny vody ve studánce. Pokud se nezmění klimatické poměry, jediným východiskem by bylo opětovné hledání hlubšího zdroje v okolí kaple a jeho přivedení do studánky.

● Hlavní oltář, 60. léta 20. století

● Kostel sv. Anny, varhany

Součástí letošní svatoanenské pouti byl benefiční koncert pro varhany, uspořádaný Římskokatolickou farností v Pohledu. Výtěžek z dobrovolného vstupného půjde na jejich generální rekonstrukci, která právě probíhá.

„Varhany v poutním kostele sv. Anny jsou původním královským nástrojem, který doprovázel bohoslužby po téměř 250 let. Dochovaly se relativně ve stavu, jak je v druhé polovině 18. století postavil pozoruhodný varhanář Vojtěch Schreyer. Tvoří je šest píšťalových sad, tzv. rejstříků. Nástroj doplňuje dvanáct dřevěných, květinovými motivy dekorovaných, basových píšťal ovládaných nohama, neboli pedálem,“ popsal vzácný nástroj Jan Novotný. Skříň zdobená zlatenými řezbami a zeleným mramorováním ukrývá přes 300 převážně cínových píšťal. Zub času se na varhanách podepsal v podobě červotoče i nedostatečné odborné údržby v minulosti. Navrátit jim krásu i spolehlivou funkčnost může pouze náročná rekonstrukce, založená na pečlivé ruční práci a původních materiálech. Náklady na obnovu skříně i stroje uvnitř byly předběžně odhadnuty na částku přesahující 2,5 milionu korun. Loni byl nástroj po demontáži převezen do dílen renomovaných restaurátorů Dalibora Michka a Jana

Macha. Následovalo očištění jeho částí, impregnace proti biologickým škůdcům a jejich zpevnění pryskyřicí. V letošním roce by měla za podpory Kraje Vysočina, obce Pohled a Biskupství královéhradeckého začít první etapa restaurování. Dotace jmenovaných institucí by měly pokrýt přes polovinu nákladů z částky 670 tisíc korun. Pohledská farnost tak musí pro letošek získat z vlastních zdrojů 268 tisíc korun. To je částka přesahující možnosti komunity čítající pouhých pětatřicet věřících. Určitou možností je třeba adopce jednotlivých varhanních píšťal během poutních slavností. Velice si vážíme ochoty každého drobného dárce podílet se na obnově varhan, které zosobňují um a zbožnost našich předků.

A závěrem ještě duchovní život u sv. Anny.

„Kostel se stal oblíbeným pro svatební obřady či křty,“ konstatuje s radostí Jan Novotný. Pravidelně sem přicházejí poutníci Božího Milosrdenství na cestě do Slavkovic. Svíčky v kapličkách zastavení křížové cesty svědčí o vroucích modlitbách věřících i hledajících. V kostele se na druhý svátek vánoční koná Pohledské putování za betlémskou hvězdou, koncert a živý betlém. Co je ale

nejpodstatnější, od svátku sv. Anny až po svátek sv. Václava jsou v kostele slouženy každou neděli mše svaté doprovázené přímlovami za zesnulé poutníky, za uzdravení a za návrat víry do vyprahlé země, posvěcené obětmi a modlitbami minulých generací.

Obnova poutního místa se v posledních letech dotkla jak kostela samotného, tak jeho okolí. Obec Pohled díky podpoře Ministerstva životního prostředí provedla v roce 2015 krajinářskou revitalizaci aleje a celého areálu. Díky pomoci farníků a dobrovolníků se podařilo v letech 2013-2014 přeložit a odvlhčit dlažbu v kostele, poté opravit schodiště na boční kruchty a nahradit dosluhující venkovní liturgický prostor pódiem z přírodního kamene. Po drobných krůčcích je díky podpoře Ministerstva kultury restaurován mobiliář v interiéru kostela. Letos se navíc svépomocně obnovuje nátěr střeš kaple a kostela. Péče o historický objekt v časech znavené víry vyžaduje, vedle nemalých finančních prostředků a osobního nasazení idealistů, duchovní oběti a přímlovné modlitby. Především za tato anonymní a skrytá svědectví je pohledská sv. Anna neskonalé vděčná.

Eva Zálešáková)

Variace na jméno Václav

Svatý Václav je považován za symbol českého státu. Kdo by neznal jezdeckou sochu na pražském Václavském náměstí. Její tvůrce Josef Václav Myslbek na ní pracoval více než třicet let. Světec je také na kovové dvacetikoruně, kterou tak často míváme v ruce. Na lícní straně mince je český lev, na rubové straně sv. Václav, ztvárněný podle pomníku na Václavském náměstí, na pozadí nápis: „Svatý Václave, nedej zahynout nám ni budoucím“. Zemský patron je také na praporu královéhradecké Národní gardy, ale to bychom předbíhali.

Václav, syn knížete Vratislava, se narodil pravděpodobně roku 907. Družiníci jeho bratra Boleslava ho zavraždili 28. září podle dřívějších soudů roku 929, moderní historici se spíše přiklání k roku 935. Klíčové postavení v ideologii české státnosti má svatováclavský kult od druhé poloviny 11. století. Zasvěcení kostelů a kaplí sv. Václavovi patří mezi velmi časté. Mnohé mají pohnuté osudy.

Za všechny připomínám kostel sv. Václava v Broumově, postavený K. I. Dietzenhoferem, chráněný jako kulturní památka. Na místě, kde stojí, v prostoru u tehdejší dolní brány, začali po vydání Rudolfova majestátu stavět broumovští protestanti svůj kostel. V roce 1618 rozhodl opat benediktinského kláštera Wolfgang Selender o jeho uzavření. Stížnost luteránů doputovala až ke stavovskému sněmu. Na jeho první schůzi se ale nedostala a další zasedání císař Matyáš zakázal. 23. května 1618 došlo k pražské defenestraci, kterou začala třicetiletá válka. Jedním z podnětů k ní, vedle poboření kostela v Hrobech poblíž severočeských Teplic, bylo i zavření broumovského luteránského kostela. Za třicetileté války vyhořel a na jeho místě byla v roce 1676 za opata Tomáše Sartoria postavena kaple svatého Václava. Ta padla za oběť ohni v roce 1684. O stavbě současného kostela rozhodl opat Otmar Zinke, dokončen byl roku 1729. V roce 1788 byl

■ Václavice, zazděné hrotité okno ze 14. století s nepatrnými zbytky křížby.

kostel zrušen, obnoven a znovu užíván pro církevní účely byl od roku 1885. Po roce 1950 byl kostel uzavřen a sloužil i jako skladiště. Po roce 1989 byl navrácen původnímu poslání, opraven a znovu vysvěcen na svátek patrona 28. září 1995.

My se budeme podrobněji věnovat kostelu sv. Václava ve Václavicích, náležícím k obci Provodov-Šonov. Místopisně se dostáváme na tzv. Dobenínskou pláň mezi Náchodem a Novým Městem nad Metují. Historicky na místo prvního

velkého střetnutí prusko-rakouské války 1866. Mimochodem, nechybělo moc a Rakušané zastoupení statečným praporem moravských polních myslivců bitvu, vedenou 27. června 1866, vyhráli. O tom, že vojenské štěstí se k nim nakonec otočilo zády, mně přímo na místě kruté řeže vyprávěl Jan Čížek ze Státního okresního archivu v Náchodě.

„Poprvé se Dobenínská pláň zmiňuje už v roce 1068. Kosmas píše, že tady někde se toho roku konala pod širým nebem volba pražského biskupa, kterou prosadil tehdejší kníže Vratislav II. Byl to jeden z prvních projevů českého vlastenectví. Kníže prosazoval Němce Lanze, který byl litoměřickým proboštem. Proti se postavili jeho bratři Otto a Konrád i ostatní z jeho doprovodu. Českými pány byl pražským biskupem zvolen Přemyslovec Jaromír. To jenom na okraj. Kostelík sv. Václava byl postaven později na velmi důležité česko-polské obchodní stezce. Čechy zásobovala důležitými komoditami, také třeba jantarem. Zároveň byla důležitou vývozní tepnou do Kladska a dál do Polska. U takových cest se na hranicích často stavěly kostely zasvěcené zemským patronům. Byla to poslední možnost pro poutníky a obchodníky pomodlit se a rozloučit s vlastní před vstupem kupecké karavany do cizí země. Jedním z nich byl i tento kostelík, který podle posledních názorů vznikl

◀ Václavice, jednolodní kostel raně gotického charakteru.

◀ „Bitva u Náchoda“ ... bronzový reliéf německého sochaře Moritze Schulze (1825–1904) na Památníku vítězství v Berlíně.

někdy ve druhé polovině 13. století. První zmínka je ovšem až z roku 1359, kdy je zmiňována fara, která zde byla až do husitských válek.“

Kostel sv. Václava ve Václavicích, chráněný jako kulturní památka, je v poměrně utěšeném stavu. Má novou střechu a v podzimním slunci vypadá moc hezky. Jaké jsou důkazy o jeho stáří?

„Určitě půdorys. Pravoúhlý presbytář a kamenické prvky, které se hlásí do vrcholné gotiky. Také zbytky oken, kružba v presbytáři a především gotická klenba, která je svými rozměrnými žebry datována někam na přelom 13.–14. století. K jeho poškození došlo v minulosti několikrát, naposledy při prusko-rakouské válce. Zásadní obnovu kostela v roce 1925 nechal provést Josef Bartoň z Dobenína. Osada Václavice vznikla v roce 1786 a jméno odvodila od patrona kostelíka. Na rozdělených kostelních pozemcích byly postaveny příbytky. Původně jich bylo pouze osm a noví osedlí z vděčnosti, že se tady mohou usadit, nazvali svou osadu podle patrona kostela.“

Od kostela se rozhlížíme po hřbitově, který ho obklopuje. Jsou tady nejen náhrobky obyvatel Václavic, Provodova, Šonova a dalších okolních obcí. Jsou tady také hromadné hroby z roku 1866. Místo posledního odpočinku v nich našli stateční obránci z 25. praporu polních myslivců. Kryli se za hřbitovní zdí, která dodnes

stojí ve své původní podobě, a bránili celé jedno křídlo rakouské armády proti útočícím pruským jednotkám.

” Václav je zahrnuto i v názvech obcí. Václavovy a Václavice máme u nás hned šestnáctery. ... Ze všech jmen, co jich máme dneska k dispozici, nejvíc rozmanitých tvarů je odvozeno od jména Václav.

U Václavic se odehrála první větší srážka války 1866, také první porážka rakouské armády,“ doplňuje Jan Čížek. „Pruská armáda už den před tím, tedy 26. června 1866, obsadila strategickou výšinu Branka nad Náchodem, což byla odvěká zemská brána do Čech. Rakouská armáda v té době teprve pochodovala od olomoucké pevnosti směrem k České Skalici. 27. června ráno se obě armády dostaly poprvé do kontaktu. Tady došlo k zásadní chybě rakouské armády, která rozhodla, jak se později ukázalo, o výsledku celé války. Čelní brigáda generálmajora Hertwecka, která jako první pochodovala směrem na Českou Skalici, se dozvěděla, že výšina

Branka je obsazena pruskou armádou. Hertweck, ačkoliv mu to místní vyvraceli, se domníval, že Prusové stojí čelem k Novému Městu nad Metují a chtěl jim vpadnout do boku. Zvedl své jednotky pod svahy Dobenína a zaútočil z nevýhodného postavení na osadu Václavice. Prusové útočili kryti lesem a terénními nerovnostmi, zatímco Hertweck postupoval otevřeným terénem, do prudkého kopce od Šonova a Provodova. Kdyby postupoval, jak původně měl, tedy po novoměstské silnici, vpadnul by Prusům do boku a výsledek bitvy mohl být úplně jiný.

Na památníku už zmíněného 25. praporu polních myslivců je moravská orlice. Doplňován byl totiž z moravských krajů. Rakouská armáda, podobně jako pruská, byla mnohonárodnostní. Čteme jména Procházka, Chmela, Horna, Kočár, Kopečný, Kostka, Kovář, Maršálek, i když některá jsou psána německy, Musil, Polášek, Šimek, Troubil.

Ti muži měli vysokou bojovou morálku. V poslední válce, která se odehrála na českém území, bránili svoji zem vlastnímu tělu, vlastními životy. Měli do určité míry štěstí, že byli odvedeni k myslivckému praporu. Ten měl v obou armádách specifickou povahu. Měl zahajovat boj, pohybovat se v střeleckých hloučcích, vykrývat problémy. Jeho příslušníci měli velmi dobrou mušku, byla to elita vojska, lehká pěchota, která obsazovala

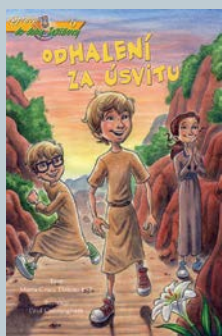
(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Maria Grace Dateno FSP

Odhalení za úsvitu

Výpravy do doby Ježíšovy, série příběhů pro děti ve věku 6–9 let. V závěrečném dílu se sourozenci opět vrátí do časů Ježíšových, konkrétně do města plného vojáků a děsivé temnoty, kde se stalo něco strašného... Přišli snad i tentokrát příliš pozdě na to, aby se setkali s Ježíšem? Brož., 88 s., cena 99 Kč

Evangelium na každý den 2020

Každodenní průvodce pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne. Brož., 488 s., cena 109 Kč

strategické body. Tím byl právě kostelík sv. Václava v osadě Václavice. Prapor společně s Hertweckovou brigádou vyrazil vstříc Prusům onoho 27. června 1866 před devátou hodinou ranní. Obsadil hřbitov u kostelíka sv. Václava, ovšem pěchota, která v té době uměla postupovat pouze v sevřených formacích, se dostala do velmi svízelné situace. Vlastně skýtala výtečný terč pruským střelcům, její šiky byly rozbity a musela ustoupit. Myslivci se ale drželi ještě dalších pět hodin.

Proč rakouská armáda mohla vyhrát? Před neúspěch 1. brigády generálmajora Moritze Hertwecka se do boje zapojily další dvě brigády. Dobyly Prusy obsazenou planinu a nepřítel zahnal až za novoměstskou silnici, oddělující Náchod od Dobenínské pláně (dnešní silnice Náchod – Nové Město nad Metují). Tady se Prusové ocitli v kritické situaci, začali pomýšlet na ústup. Už balili některá zavazadla a posílali je zpátky do Pruska, zatímco Rakušané se chystali k poslednímu rozhodujícímu útoku. Prusům ovšem v nejkritičtější chvíli dorazily posily. Nový čerstvý pěší pluk, který rakouské jednotky vrhl zpátky pod výšinu Branka.

Svatováclavské je také patrocinium benediktinského opatství v Broumově. Tamní klášter je oblíbeným cílem turistů od nás i ze zahraničí. Já jsem ale zamířila do zahrady, založené okolo roku 1676 za opata Tomáše Sartoria. V přední části byla vybudována okrasná terasová zahrada v barokním italském stylu. Za ní byla zřejmě zelinářská část, v zadní části byl později založen park s barokní kašnou. Její rozloha je přibližně 2,5 ha a stejně jako klášter je národní kulturní památkou. Zahrada, která má charakter anglického parku s krásným výhledem na nedaleké Javoří hory, prošla v roce 2014 nákladnou revitalizací.

„Klásterská zahrada v Broumově mě oslovila hned při první návštěvě,“ ujistil mě při našem setkání známý botanik Václav Větvička. „Zapůsobila na mě jako tabula rasa, tedy česky nepopsaný list. Začaly mě svrbět ruce, co všechno by se tady dalo udělat, co všechno bylo v uplynulých desetiletích zanedbáno. Na druhé straně má fantazie se

rozběhla do časů absolutního rozkvětu této kulturní perly. Barokní zahrady patřily k těm, kterým zahradní architekti říkají pravidelné. Jsou to zahrady s určitou osovou symetrií, s výraznou dynamikou cest, záhonů, špalírů, alejí apod. To všechno tady v uplynulých letech trpělo, až zaniklo, ale původní dispozice tady zůstává.“

Jak dlouho je taková promyšleně založená zahrada asi schopná udržet si otisk své původní podoby, uvažuji nahlas.

„Kuriózní je, že víc než třeba staré stromy zůstanou, ač zasypané a zatravněny, půdorysy původních cest. Když se drn strhne, prozradí o tom, jak ta zahrada vypadala, nakonec víc než pár zachovaných stromů. Ty už jsou stejně jenom torzem toho, jak kdysi byla osazena.“

„Národní kulturní památka je obtížné dědictví,“ přidává se další můj průvodce, arcipat břeňovsko-broumovský Prokop Siostrzonek. „Ale snažíme se, aby byl klášter alespoň otevřen, když není námi obsazen. Aby byl prospěšný jako v minulých staletích. Stromy a jejich kořeny nás vrací k odkazu sv. Václava. K němu se utíkáme, lidé věřící i ti bez daru víry, když nám teče do bot. „Nedej zahynouti nám ni budoucím.“ Naši patroni sami byli ve své době stromy, o které se bylo možné opřít. Ale nezapomínejme, že každý strom má kořeny. Právě tyto velké postavy, ke kterým se vracíme, jsou velké tím, že byly hluboce někde, v něčem a v někom zakořeněny. A to nám chybí. Proto jsme zmítáni různými větry, různými ideologiemi, někdy až nesmysly. Proto je dobré se vracet k tomu, co je pevné, neměnné, stálé. A to jsou oni patroni, velké osobnosti vkořeněné do našich dějin.“

Když už je řeč o kořenech, napadá mě, zda je možné v přírodě najít poučení.

„V přírodě je prokořeněné všechno,“ přitáhá Václav Větvička. „Někdy je zakořeněné i zlo. Ale abych to odlehčil ... Václav je u nás kuriózně zahránčen i v názvech obcí. Václavovy a Václavice máme u nás hned šestnáctery. A co mají společného rada Vacátko, spisovatel Vaculík a žokej Váňa? Ze všech jmen, co jich máme dneska k dispozici, nejvíc rozmanitých tvarů je odvozeno od jména

„Střet jezdeckva v bitvě u Náchoda“ od německého malíře Richarda Knötela (1857–1914), průkopníka studia vojenské uniformy.

Památník bitvy u Václavic, známé jako bitva u Náchoda.

Václav. Od Vacka přes Váchu, Vachouška, Vašatu nebo Vašuta, Vaněčka, Vaňourka, dokonce i Fencel je odvozen od jména Václavova. A ještě kuriozita z 10. století. Pšovanka Drahomíra, rozená Stodoranová, a Vratislav Přemyslovský, její manžel, asi nebyli nadáni příliš bohatou fantazií. Měli dva syny významově absolutně stejného jména. Boleslava a Václava. Boleje slavného a Více slavného.“

Nemohu se nezeptat. U vás se jméno Václav taky dědí?

„V jedné větvi s tím máme velké komplikace. Už jsem navrhl, abychom se číslovali, v současné době je nás Václavů Větvíčků asi 10. Rodové kořeny Větvíčkovské máme ze sousedního Kladska a z Podorličí.“

Hradec Králové má také svého Václava. Není to kostel ani socha, ale prapor národní gardy. Seznámil mě s ním historik Jan Jakl z Muzea východních Čech.

„Prapor z roku 1848, který má na lící straně vyobrazeného sv. Václava, namaloval slavný český malíř Josef Mánes. Bylo mu v té době 28 let. Není jistě bez zajímavosti, že Václav byl v témže věku zavražděn. V Hradci Králové se v památném revolučním roce 1848 projevovaly vlastenecké názory v hojné míře. Národní garda četla

v září 300 mužů, později se přidal i sbor městských ostroštelců a garda z Nového Hradce Králové. V té době ještě nepříliš známý Josef Mánes se rozhodl namalovat na lící stranu obrazu sv. Václava a na rubovou znak českých zemí, tedy královského lva. Zemského patrona ztvárnil jako stojící postavu držící prapor s Pannou Marií Staroboleslavskou. Pozadí tvoří zlatené růžice, což je zjevná inspirace z deskových obrazů ze 14. století, kdy byl patron českých zemí často znázorňován.“

Impozantně vyhlížející, přestože viditelně velmi mladý Václav, má poněkud zženštilé rysy ve tváři ...

Mánes hledal světcův optimální výraz. Pro jeho zobrazení na praporci studoval středověké rukopisy i Parlérovu sochu ve svatovítské katedrále. Potřeboval však živý model, a tak v nouzi požádal královéhradeckou měšťanku Márinku Tobischovou. Po dokončení praporu se konala velká slavnost. Časopis „Polabský Slovan“ psal o slávě 28. září 1848 na Velkém náměstí jako o památnosti, o které „pomlčeti bylo by zajisté hříchem“. Do města od rána přicházeli lidé z okolí, hudba vojenské posádky provázela hradeckou národní gardu k Velkému náměstí. U připraveného stanu a oltáře u sochy Panny Marie čekalo velké množství přihlížejících, kteří

byli rovněž v oknech a stáli na střechách domů. Nejvyšší úřednictvo a důstojníci byli soustředěni kolem stanu. Zazněly zvony, a to už z rezidence přicházel biskup Karel Hanl v doprovodu kanovníků a kněží. Následovala slavná zpívaná mše svatá. Potom bubeník trojím udeřením na buben dal znamení k obřadu posvěcení praporu. Královéhradecké paní ve slovanském oděvu, které se zasloužily o zřízení Mánesova praporu, se zapsaly do připravené pamětní knihy. Poté byl prapor s obrazem sv. Václava rozvinut. Na červenobílé stuze nápis „Sila svorná, nerozborná“, černo-žlutá stuha nese slib „Für Gott, König und Vaterland“. Praporec doprovázený národní gardou a hudbou prošel náměstím k hlavní strážci.

Dodejme snad ještě, že dva roky nato, v srpnu roku 1850, byly národní gardy v celém okrese zrušeny a třicet sedm jejich praporů spáleno. Jen královéhradecký purkmistrovský úřad měl dovoleno ponechat si ze slavnostního praporu gardy část s malbou. Dnes je prapor uložen v depozitáři Muzea východních Čech v Hradci Králové. Je to malba na hedvábí, které podléhá při dlouhodobějším vystavování rychleji zkáze. Vystavován je proto jenom příležitostně a krátkodobě.

Můj dům, můj hlad

V každé rodině se její členové potýkají se starostmi a obtížemi. Křesťanské rodiny nevyjímaje. I na ně číhají za rohem různá nebezpečí, kterým je třeba čelit. Proto je nutné o nich mluvit, psát a číst. Správné informace mohou přinášet ta správná řešení.

Jídlo. Přirozené tak, jako vzduch, který dýcháme, voda, kterou musíme pít. Pro někoho se ovšem stává děsivým strašákem ovládajícím každou minutu jeho života. Ať už myšlenkou, co všechno bych chtěl sníst, nebo naopak, jak nesníst vůbec nic.

Porucha vztahu k jídlu má nejčastěji dvě podoby – mentální bulimii a anorexii. Obě jsou skryté a obě mohou vést k smrti. Jejich počet v populaci stoupá a objevuje se u stále mladší ročníků.

Stále platí, že obě „základní“ poruchy, mentální anorexie i mentální bulimie, jsou především záležitostí ženského pohlaví, ovšem počet chlapců a mladých mužů v cílové populaci stoupá. Nezanedbatelnou roli v těchto otázkách hraje diktát módy, koncentrace na kult hubenosti a touha vypadat jako mediální vzor. To však k propuknutí poruchy samo o sobě nespěje. Nikdy totiž nemá pouze jednu příčinu, ale je vždy poskládána z několika rovin. Zásadním článkem skládačky je rodina. „*Děti, které trpí poruchou příjmu, bývají většinou vystaveny extrémnímu tlaku na výkon ze strany rodičů, nebo obecně panují v rodině komplikované vztahy. Dominantní roli zde sehrává vztah s matkou,*“ uvádí Monika Pokorná, která se dlouhodobě problémům dětí a dospívajících trpících poruchami příjmu potravy věnuje.

Pokud porucha propukne, je úplně zbytečné a zcela nesmyslné domnívat se, že dítě jíst donutím. Představa, že jsem tlustá/tlustý již ovládla jejich psychiku, vnímání vlastního těla je zcela deformované. Je to prostě nemoc. „*Když vidíte pětatřicetikilovou šestnáctiletou dívku s výškou metr sedmdesát pět, s šedou kůží, řídkými vlasy a vyčnívajícími kostmi, která*

se s vámi do roztrhání těla hádá, že je tlustá, dojde vám, že mluvením ani příkazy se to nespraví. Některé matky dokonce uplatňují taktiku vydírání, pláčou a vyhrožují, že si něco udělají, pokud dcera nezačne jíst. Nejsou schopny pochopit, že je to prostě k ničemu – vztah k jídlu a k vlastnímu tělu u jejich potomka už prostě není normální a vyžaduje léčbu,“ doplňuje.

Jak bylo řečeno, na počátku stojí kombinace dlouhodobých problémů – rodina, dítě si nevěří, ve škole se tlačí na výkon a ještě ke všemu nemá tělo jako modelka nebo vrcholový sportovec. Touží po obdivu, pro přijetí v kolektivu. Stačí pak jiskra ve formě jedné poznámky o velkém zadečku nebo špecích na břiše. Dívka přestane jíst a rychle hubne, za což se jí v kolektivu dostává opakovaně obdivu, což její chování potvrdí.

---

77 Neměla jsem v životě nic pod kontrolou ... mohla jsem kontrolovat jediné to, co sním.

Dospívající s poruchou příjmu potravy často zjednodušeně řečeno popisují podobný pocit: Neměla jsem v životě nic pod kontrolou, ani doma, ani ve škole, jediné, co jsem mohla kontrolovat, bylo to, co sním. Typický anorektik či anorektička mají jediný cíl – nesníst nic. K tomu hodně, ale opravdu hodně cvičit. „*Rodiče většinou přistoupí k na první pohled logickému, ale ve skutečnosti zbytečnému řešení – zakázou dítěti chodit běhat nebo cvičit, nebo z domova vyhodí rotoped a podobně. Anorektik si ale najde jiné mechanismy, například dřepy nebo sklapovačky, a to ve formě opět extrémní. Tři sta dřepů ráno i večer žádná míra,*“ vysvětluje Monika Pokorná.

Naopak bulimik jíst potřebuje, snaží se nejíst, nebo jíst velmi zdravě, což nezvládá, záchvatovitě se přejídá a následně se pokouší jídla zbavit, většinou zvracením.

Dávky jídla spořádané v jedné bulimické epizodě jsou naprosto neuvěřitelné, bulimik je schopen sníst doslova tašku jídla. Následně mechanicky vyvolá zvracení („prst do krku“), asi čtvrtina dokáže ovlivnit reflex zvracení a vyvolat jej pouhým předkloněním hlavy doprovázeným přitlačením ruky na žaludek. Někdy sahají k výplachům – zvrací, pijí vodu a toto opakují. „*Dospívající jsou v tomto velmi vynalézaví, dokáží perfektně manipulovat realitou a rodiče to buď nevidí, nebo prostě nechťejí vidět,*“ říká Pokorná.

Velmi podobnou zkušenost má dnes osmnáctiletá Bára. Na počátku byl dlouhodobý pocit opuštěnosti, nedůležitosti, neatraktivnosti. Začala tedy cvičit a snažila se omezovat jídlo. „*Řekla jsem si třeba, že budu celý den jen pít ovocnou šťávu a jíst salát. Ale odpoledne, když jsem šla ze školy, jsem měla už takový hlad, že jsem to nevydržela a koupila jsem si třeba koláč. Doma jsem si uvařila polévku, ale pak jsem dostala ještě větší hlad, tak jsem snědla další věci z lednice. Když tam nic nebylo, otevřela jsem si kompoty nebo konzervy. Nakonec jsem byla úplně přejedená, bylo mi špatně, bolelo mě břicho. Nezbylo mi nic jiného, než se jít vyzvracet. Pak jsem byla strašně unavená, ale cítila jsem úlevu. Večer, když přišla máma a uvařila, říkala jsem, že nemám hlad, ale nakonec jsem během večera stejně všechno snědla. Zase jsem šla zvracet, aby se mi ulevilo.*“

Bára nakonec skončila v nemocnici, nejprve na kapačkách a následně na dětské psychiatrii. Opakovaně. Rozhodně není jediným dítětem v tomto světě, které se trápí vzhledem, pocitu opuštěnosti a neporozumění, které vedou k vážné poruše příjmu potravy. Jedinou cestou, jak dítěti pomoci, je odborná léčba, ovšem nejen jedince, ale současně i celé rodiny, tedy rodinná terapie. Tam problém vznikl a jediné rodina jako celek může zabránit jeho recidivě.

PhDr. Martina Hrušková, Ph.D.)

Převzato s laskavým svolením ze Setkání, měsíčníku Českobudějovické diecéze.

Dary přírody pro všechny

Češi vytvořili **mapu volně rostoucího ovoce a bylin**. Jsou v ní tisíce míst Česka a Slovenska

V České republice existují desítky tisíc volně rostoucích stromů, ze kterých si lidé mohou utrhnout plod úplně zdarma. A to třeba i v centru Prahy. Kvůli postupnému rozšiřování měst a zarůstání některých oblastí ale málokdo o takových místech ví. Právě toho si všimla Katka Kubánková se skupinou přátel, kteří se inspirovali v zahraničí a založili neziskovou organizaci Na ovoce. Vytvořili platformu, kde budou moci všichni sdílet polohu ovocných stromů, keřů nebo bylin s ostatními. Zároveň se ale rozhodli posunout projekt dále. „*Usilujeme o obnovení zájmu o ovocné stromy a staré a krajové odrůdy a znovuobjevení sadů městským člověkem. Naším nástrojem jsou vedle mapování ovocných stromů, keřů a bylin i vycházky do sadů, workshopy, které učí zpracování ovoce a péči o stromy nebo příspěvky na blogu*“, vysvětluje Katka Kubánková.

77 Jak a kdy vás napadlo založit projekt Na ovoce? Jaké byly začátky?

Inspirovali jsme se v zahraničí, donuceni životem ve městě. Sešli jsme se zakladateli organizací Mundraub a slovenskou Fruitmap, dali hlavy dohromady a vzniklo Na ovoce.

77 Co je vlastně účelem vaší iniciativy?

Nechceme jen vrátit místní ovoce na naše stoly a původní odrůdy ovocných stromů do sadů a zahrádek, ale posílit vztah lidí ke krajině a pomoci jim převzít zodpovědnost za péči o místa, ve kterých žijí.

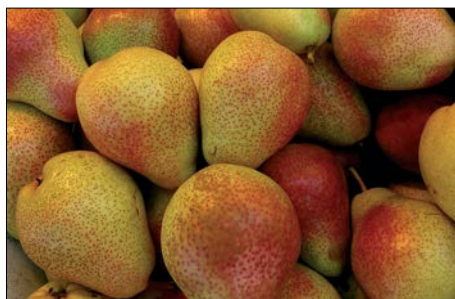
77 Kolik plodin lze nalézt na vaší mapě? Jaké jsou nejběžnější?

Na mapě máme v současnosti přes 14 tisíc záznamů. Mezi nimi jsou rostliny jako jablono, hrušeno, jahodník, meruňka,

máta, bez černý, borůvky, dřín, medvědí česnek, mirabelka, rybíz nebo švestka.

77 Jsou čeští lovci ovoce slušní? Jaká jsou hlavní pravidla, která by měli hledači dodržovat?

Chceme, aby se naši uživatelé chovali zodpovědně, a to jak vůči přírodě, tak zákonům. Je důležité zjistit, jestli sběrem plodů neporušujeme žádná vlastnická práva. Odhalit, zda je sklizeň povolená, stojí jen trochu námahy a pár telefonátů, ale jediné tak se lze ujistit, že nikdo neporušuje žádná pravidla. Snažíme se také pečovat nejen o stromy samotné, ale i okolní přírodu a zvířata, která v ní žijí.

Rovněž se zapojujeme se do údržby a výsadby nových ovocných stromů. Web žije díky sdílení. Dělíme se o své nálezy s ostatními a nálezy ostatních i využíváme. Každý může na mapu přidávat, a pokud se objeví strom, který tu nepatří, a není dovolené z něj plody sbírat, jeho vymazání lze konzultovat s námi.

77 Posun celého projektu přišel s vaší Hithitovou kampaní a s ní spojenou mobilní aplikací.

Ano, vývoj aplikace jsme svěřili partě vývojářů z brněnského Touch Artu. Část financí na vývoj mobilní mapy jsme získali za první místo v soutěži Open App, zbytek právě

v kampani na Hithitu. Během měsíce jsme od 230 přispěvatelů vybrali 166 563 Kč. Část našich aktivit pak financujeme díky podpoře hlavního města Praha.

77 Čemu se kromě mapy ještě věnujete?

Mapujeme pražské ovocné sady, pořádáme naučné vycházky a vzdělávací semináře, pořádáme ovocné slavnosti, pečujeme o sady a zakládáme nové.

77 Jak jsou na tom tuzemské sklizně letošní rok, kdy je poměrně sucho?

Letošní rok je na ovoce velmi bohatý, nicméně je pravda, že sucho se může na sklizni projevit negativně. Při dlouhodobě vysokých teplotách stromy ovoce shazují ještě před samotným dozráváním.

77 Mohou vás zájemci nějakým způsobem podpořit?

Zájemci můžou poslat jednorázový nebo měsíční příspěvek, který použijeme mj. na obnovu ovocných sadů, vysazování malých stromů, oživení starých a krajových odrůd. Zapojit se můžou ale i nefinanční pomocí, např. tím, že se stanou dobrovolníky na našich akcích. Možnosti pomoci jsou uvedeny na našich stránkách: <https://na-ovoce.cz/web/>.

Nákup ovocného stromu není jen pěkným darem, lidé jím zároveň podpoří návrat zapomenutých odrůd ovoce na české zahrádky a částečně také aktivity naší organizace – výsadbu nových stromů, ovocné slavnosti a další vývoj mapovací aplikace.

Antonín Havlík)

pro web refreher.cz,

s laskavým svolením k převzetí

<https://na-ovoce.cz/map/#8/49.427/17.438>

Celostátní setkání animátorů

Tři stovky účastníků se sešly od **13.–18. 8. v Chotěboři** na celostátním setkání animátorů života ve farnostech, aby načerpali inspiraci a naučili se dovednostem, které jim pomohou při práci v církvi.

Přijeli se inspirovat a vzájemně povzbudit a sdílet pro jejich další činnost ve farnostech všech osmi českých a moravských diecézí, to celé v duchu motta S Janem za Ježíšem. Během setkání jim bylo k dispozici pro duchovní doprovázení více jak čtyřicet kněží, řeholníků a řeholnic, a postupně se na setkání vystříдалo šest biskupů. V organizačním týmu pak veškerý servis zajišťovalo na sto dvacet dobrovolníků.

„Účastníci setkání velmi kvitovali tzv. laboratoře, kde se mohli setkat nad tématy společenství, média, grafika a vizuál, modlitba, evangelizace, hudba, selfmanagement či komunikace. Podle průzkumů mezi účastníky to byla témata, která odrážela

jejich potřebu mluvit o nich ve farnostech. Největší zájem z laboratoří byl o komunikaci a o selfmanagement. Téměř týdenní setkání bylo koncipováno tak, aby se mohli účastníci opravdu potkávat, seznámit a navazovat nové vztahy a vzájemně se sdílet a hovořit o otázkách, které v nich rezonují“, sdělila k průběhu akce Hana Kašpárková, mající na starost kontakt s médii.

Jedním z biskupů, který se animátorského soustředění zúčastnil, byl i královéhradecký biskup Jan Vokál, do jehož duchovní biskupské správy Chotěboř patří. *„Děkuji všem, kteří na tom mají podíl, že mohlo být toto celostátní setkání animátorů uskutečněno v královéhradecké diecézi. Dnešní svět tolika prostředky odvádí mladého člověka*

od pravého cíle a smyslu života. A právě vy, kteří pomáháte svým sestrám a bratrům, můžete poukázat na Krista skrze tuto animátorskou formaci a podat ruku dezorientovanému člověku, aby Krista a víru našel. Mějte při tom na zřeteli, že Slovo Boží je stále živé, proměňuje a očišťuje nás od hříchu, uzdravuje naše vztahy a poškození našich duší a činí z nás lepší lidi“, řekl mimo jiné účastníkům setkání královéhradecký biskup. Organizační tým nyní po skončení celé akce znovu osloví účastníky, aby od nich získal zpětnou vazbu a jejich pohled na setkání animátorů. Z těchto reakcí podle Hany Kašpárkové mohou vzejít další podněty, třeba pro příští celostátní setkání animátorů, které se koná vždy jednou čtyři až pět let.

Diecézní mariánská pouť

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v areálu Hory Matky Boží na Dolní Hedeči u Králík zaplnili v neděli 18. 8. poutníci, kteří se zúčastnili Diecézní mariánské pouti vedené diecézním biskupem Mons. Janem Vokálem. Tentokrát měla mariánská diecézní pouť dva akcenty. Tím prvním byla Matka Boží, tím druhým byli dva Beckerové, oba pocházející z města Králíky.

„Tobiáš Jan Becker byl pátým královéhradeckým biskupem (1701–1710) a byl tím, z jehož popudu vzniknul kostel a klášter Hora Matky Boží u Králík, které dnes stojí na původně pohanském místě s názvem Lysá hora. Biskup Tobiáš tak založil nové duchovní centrum celého kraje a poutní místo dal tehdy do správy řeholním bratrům z řádu servitů“, přiblížila všem během programu dne historii poutního místa Jana von Croj, kunsthistorička, která je autorkou výpravné a rozsáhlé

publikace Královéhradečtí biskupové a jejich rezidence. Ta dále představila i druhého muže se jménem Becker, Jana Tobiáše, prasnynovce biskupa Beckera,

který byl skladatelem a pro zdejší chrám složil mimo jiné i Missu Brevis, jež spolu s dalšími menšími Beckerovými hudebními díly zazněla při poutní bohoslužbě vedené diecézním biskupem a mistrně ji provedl Rychnovský chrámový sbor se svými hosty.

Diecézní mariánská pouť dala příležitost k prezentaci diecéznímu Katechetickému centru a Centru pro rodinu, které připravily pro rodiny s dětmi interaktivní program. Klášterní areál na Hoře Matky Boží prochází v současné době úpravami, aby byl schopný pojmout stále více přicházejících poutníků a mohl jim poskytnout potřebné služby. *„Děkuji zdejšímu duchovnímu správci P. Karlovi Moravcovi za to, že se mu zdejší mariánské místo podařilo vzkřísit a vrátit jeho duchovní poslání“,* řekl na závěr bohoslužby biskup Jan Vokál.

Sbírka na církevní školství v královéhradecké diecézi

Nedělní sbírka dne **15. září 2019** ve všech kostelech naší diecéze je určena na podporu církevního školství.

Drazí věřící, bratři a sestry,

v novém školním roce, stejně jako v předchozích letech, vyhlašujeme sbírku na podporu církevního školství v Královéhradecké diecézi.

V naší diecézi působí 2 mateřské školy (v Hradci Králové a Kutné Hoře), 2 základní školy (v Hradci Králové a Borohrádku), 3 gymnázia (v Hradci Králové, Kutné Hoře a ve Skutči) a jedna základní umělecká škola (v Hradci Králové). Dohromady tyto školy navštěvuje více než 1600 žáků a studentů, o které se stará více než 200 učitelů a dalších zaměstnanců.

Jsme rádi, že o studium na církevních školách je stále velký zájem, ačkoliv většina dětí, které do nich nastupují, nepochází z křesťanských rodin. Znamená to, že rodiče, kteří svěřují své potomky do péče církevních institucí, zde hledají něco, co v ostatních školách nenaleznou. Nejen kvalitní vzdělání (které by mělo být na každé škole samozřejmostí), ale také bezpečné prostředí, pěkné mezilidské vztahy, všestranný rozvoj, včetně morální a duchovní stránky osobnosti.

Těm, kteří se s křesťanským pohledem na svět setkávají poprvé, tedy chceme představit církev jako společenství reprezentované konkrétními lidmi a víru jako plnohodnotný způsob života. Těm studentům, kteří jsou již zakotveni v církvi a chtějí svůj duchovní život rozvíjet a prohlubovat, nabízíme možnost prožívat víru ve společenství podobně smýšlejících lidí.

Trvalý zájem rodičů o umístění dětí v našich školách je důkazem, že jsou

veřejností stále považovány za důvěryhodné instituce, které se o své žáky a studenty dokáží dobře postarat, a je pro nás velkým závazkem v této naší práci kvalitně pokračovat.

Touto cestou proto chceme poděkovat všem, kdo přispěli do **loňské sbírky**, jejíž výnos činil celkem **807 000 Kč**. Školy díky tomu pořídily nové vybavení do odborných učeben či moderní výukové pomůcky. Modernizace počítačových učeben tak proběhla na gymnáziích v Hradci Králové, ve Skutči i v Kutné Hoře, mateřská škola v Kutné Hoře získala finance na asistenta pedagoga pro děti se specifickými potřebami, ZŠ v Borohrádku díky podpoře ze sbírky může provozovat školní mikrobuse, kterým sváží své žáky ze širokého okolí, a umožňuje tak vzdělání na církevní škole i dětem ze špatně dostupných obcí. Biskupské gymnázium v Hradci Králové dále

pořídilo koncertní klavír Petrof, který slouží také pro potřeby církevní základní umělecké školy. Část sbírky je pravidelně použita na péči o budovy, ve kterých církevní školy sídlí.

I v tomto roce budeme vděční za finanční příspěvek, který pomůže školám realizovat kvalitní vzdělání i výchovu v křesťanském duchu. Podporu církevního školství však můžete vyjádřit nejen Vaším finančním příspěvkem do sbírky, ale také například propagací církevních škol ve vašem okolí a v neposlední řadě také modlitbou, aby se církevním školám dařilo naplňovat jejich poslání v naší současné společnosti.

S poděkováním za jakoukoli formu podpory našeho úsilí

P. Prokop Brož)
biskupský vikář pro církevní školství

(Pozvánka

Misijní den 2019 v Proseči u Skutče

Římskokatolická farnost Proseč u Skutče ve spolupráci s Papežskými misijními díly v České republice Vás zvou na

Misijní den 2019
Po stopách svatých misionářů

v sobotu 21. 9. 2019

v Proseči u Skutče

Program začíná v 10 hodin v kostele sv. Mikuláše a vyvrcholí v 15 hod mší svatou s obřadem přijetí dětí do PMDD. Můžete se těšit na:

- Mši svatou se slavnostním přijetím dětí do Papežského misijního díla dětí
- Misijní film s národním ředitelem PMD v ČR jáhnem Leošem Halbrštátem
- Aktivity pro malé i velké
Po Stopách svatých misionářů
- Misijní tvoření
- Fotbalový turnaj
o putovní misijní pohár
- Misijní jarmark – budeme rádi, když přivezete své výrobky.

Je možnost přespání na faře z pátku na sobotu, prosím, hlase se co nejdříve na adrese: majarejmanova@centrum.cz

Oběd bude zajištěn, jen nám, prosím, nahlaste alespoň přibližný počet účastníků na stejné adrese.

Bude zde také vrcholit příprava na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019!

Lesnicko-myslivecký dětský den

V neděli 23. 6. 2019 proběhnul třetí ročník dětského dne se zaměřením na les a myslivost. Pořadatelem je myslivecké sdružení Chrast – Skála z. s. ve spolupráci s Diecézními lesy Hradec Králové s. r. o. Ideálním zázemím je objekt bývalé hájovny na okraji lesa u obce Chacholice. Dětský den byl tradičně připraven jako naučná stezka se začátkem i ukončením u hájovny. Vedla po lesních cestách, kde byla umístěna jednotlivá stanoviště.

První zastávkou na stezce bylo uvítání, kde byli účastníci upozorněni na bezpečnost, a děti dostaly účastnický list. Ten si mohly samy podepsat a dále již sbíraly na jednotlivých stanovištích razítka za úspěšně splněné úkoly. Naučná stezka byla navržena tak, aby děti samy měly možnost se aktivně zapojit. Vzhledem k věku dětí se i úkoly a otázky dle možností přizpůsobovaly obtížností, případně dostali příležitost rodiče, prarodiče. Na stezce děti čekalo určování základních lesních dřevin, možnost vyzkoušení si lesnických pomůcek a přesné stanovení objemu klády dle tabulek, přiřazování stop k zvířatům a plodů k lesním dřevinám. Atraktivním stanovištěm je každoročně vzduchovková střelnice, kde si dle schopností měli možnost vybrat střeleckou pozici – v leže, ve stoje s oporou trojnožky a pro nejmenší byla vzduchovka vsazena do držáku. K překvapení doprovodů byli většinou úspěšní ti nejmenší, protože při pouhém zmáčknutí spouště vždy trefili, jelikož zbraň již byla obsluhou správně zacílena. Poté následovalo stanoviště se skládačkou lesních dřevin, pocitový chodníček s lanovou dráhou a dále puzzle rodinky lesní zvěře. Zajímavé a fyzicky i motoricky náročné stanoviště představovalo hod na cíl (panáka) borovou šiškou. Na předposledním stanovišti se děti seznámily s různými krmivy předkládanými zvěři v době nouze, určovaly trofeje zvěře s uvedením rozdílu paroh – roh a prohlédly si vyčištěné kožešiny lovné zvěře. Zajímavostí byla i ukázka kůrovce – lýkožrouta smrkového a lesklého. Posledním stanovištěm byl stánek s odměnami, kde si děti za nasbíraná razítka vybraly odměnu a následně pokračovaly opékáním špekáčků.

Počet návštěvníků předčil ročník minulý i naše očekávání. Celkem prošlo naučnou stezku 109 dětí s 93 dospělými a dalších několik desítek účastníků shlédlo výstavu a ukázky lesnické techniky nebo výstavu trofejí. Celkově počet účastníků čítal více než 250 což nás velmi potěšilo a zároveň na nás klade vyšší nároky, kdy se na příští ročník musíme zodpovědně připravit i na vyšší počet návštěvníků.

Misijní kalendář 2020 Děti pomáhají dětem

Milí přátelé misií, celý minulý rok jsme byli pobízeni k tomu, abychom si připomínali svůj závazek, který jsme přijali při křtu. Být pokřtěn znamená být rovněž poslán. Svatý otec František všechny pokřtěné vyzval, aby se s větší odpovědností a tvořivostí zhostili výzev, které před křesťana staví misijní činnost.

V rámci roční přípravy na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019 se uskutečnily rozličné akce, na nichž se aktivně podíleli malí misionáři. Mnoho z nich je členy Papežského misijního díla dětí, které funguje už 177 let v duchu hesla „Děti pomáhají dětem“. Tato myšlenka vychází ze záměru přinášet dětem v misijních oblastech materiální i duchovní pomoc a zároveň v podporovateli rozvíjet ctnosti lásky k jiným.

V České republice se děti mohou sdružovat do Misijních klubek, kde jsou vedeny ke spolupráci, kreativě, k pravidelné modlitbě za své blízké i vzdálené kamarády, a také k tomu, aby si uměly něco odepřít nebo překonat jisté nepohodlí. Díky tomu se od útlého věku přirozeně učí nejen myslet na děti, které jsou na tom hůř, ale také se podílet na církevním životě a nestydět se za to, že patří do rodiny křesťanů. Navíc uspořádáním aktivit jako je např. Misijní jarmark, Misijní koláč či Misijní štrúdlování klubka velmi často přispívají k oživení farnosti a stávají se pro ni velkým přínosem.

Kalendář na rok 2020 jsme právě z tohoto důvodu věnovali zobrazení myšlenky „Děti pomáhají dětem“, a to propojením fotografií z misijních akcí v tuzemsku se záběry pořízenými během poslední misijní cesty do Malawi, abychom ukázali obě strany pomoci.

Projekty Papežského misijního díla dětí podporují vzdělání, základní zdravotní a nutriční péči, ale také katechetickou, komunitní a další potřebnou pomoc. Prostřednictvím PMDD mohou čeští dárce v Malawi přispět například na zdravotní projekty. Zdravotnické zařízení provozované Milosrdnými bratry patří

svými službami pro handicapované klienty mezi ojedinělé projekty v zemi. Je významně podporované Papežským misijním dílem dětí a nabízí klientům odborné vyšetření, poradenství, vzdělávací kurzy, rehabilitační programy i pomůcky. Služba zajišťuje dětem s handicapem také denní svoz z městského okolí autobusem. Pro mnoho rodin je tato služba nadějí, perspektivou a především cestou ze společenské izolace.

Jiným významným projektem bylo pořízení stanů, které slouží jako zázemí pro dětské katecheze a další práci se školáky, protože na postavení obrovské haly pro několik stovek dětí nejsou prostředky. Malawští biskupové chtějí, aby se pastore velmi silně věnovala dětem, a to už od předškolního věku. Členství v Papežském misijním díle dětí je v Malawi nedílnou součástí katolické identity, takže prakticky každý školák dochází do Holy Childhood, jak zní anglický název, doslova znamenající Svaté dětství. Schůzky bývají oblíbené, protože se mimo jiné nacvičují bohoslužebné tance a občas někdo dětem věnuje malé občerstvení.

Aby se děti nemusely učit venku pod stromem, je dalším z projektů, na který přispívají čeští dárce, stavba druhého pavilonu venkovské školy, ve které pouhých osm učitelů vyučuje několik stovek žáků. Zda jich přijde 700 nebo 1400 závisí na tom, zda je rodiče zrovna potřebují doma na práci nebo jim dovolí odejít do školy.

Papežská misijní díla v ČR na výzvu biskupské konference Malawi také finančně podpořila pomoc lidem, které na jaře 2019 postihly nečekané záplavy, a přišli o veškerý svůj majetek. Velkou výhodou celosvětového působení PMD je schopnost řešit problémy přímo na místě, a to díky znalosti místních poměrů a aktivnímu zapojení příjemců pomoci, kteří v dané oblasti žijí.

Nadějemi misií jsou děti a mladí lidé, protože mají přirozeně zapálená srdce a věří v lepší svět. Pomozte jim jejich víru udržet a společně udělejme všechno proto, aby náš svět byl dobré místo k životu...

Ať je vám k tomu inspirací i letošní Misijní kalendář!

Papežská misijní díla v ČR

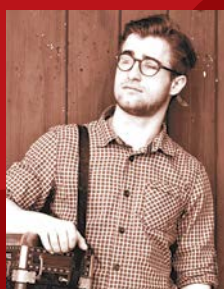
Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové, tel. 604 838 882
pmd@missio.cz, www.missio.cz, FB: PapezskaMisijniDila

OBLASTNÍ CHARITA KUTNÁ HORA

25 LET S VÁMI

Zveme Vás na oslavy 25. výročí
založení naší organizace

Pátek 20. září 2019

/ sál ZUŠ Kutná Hora od 19,00 hod.

- **divadelní představení** - skupina Improvize uvádí Kabaret
- improvizace** - krátké improvizace na podněty od diváků
- účinkují: Jana Machalíková, Hana Malaníková, Jakub Trojak,
- hudební doprovod: Jakub Valenta

Sobota 21. září 2019

/ Církevní gymnázium v Kutné Hoře

- 13,00 - **mše svatá** v klášterním kostele
- 14,15 - vystoupení **hudební skupiny** Čepevidy band
- 14,30 - setkání s **indickými hosty** z diecéze Bangalore z projektu Adopce na dálku
- 15,00 - **bublinová show** Daniela Kunáška
- 16,00 - **beseda** s Janem Pospíšilem a Marií Mackovou
- 17,00 - **hudební vystoupení** rodiny Husarovy
- 19,00 - **koncert** Michala Horáka
- 20,00 - **koncert** Pavla Helana

DVACET PĚT LET POMÁHÁME
25
1994 - 2019

akce se
koná
za podpory
Města
Kutná Hora

během
sobotního
programu
občerstvení
zajištěno

14,00–19,00

- **pro děti** soutěže, výtvarné dílny, malování na obličeje a skákací hrad
- prodejní **výstava** výrobků klientů, výstava k 25. výročí založení charity

Děkujeme všem, kdo přispěli na pořádání akce:

Římskokatolická farnost –
arciděkanství Kutná Hora

Dobrovolnictví je skvělá životní zkušenost

..., říká devatenáctiletá studentka Jana, která se od letošního jara ve svém volném čase věnuje pacientům v nemocnici. Je jednou z šedesáti dobrovolníků, které vysílá Dobrovolnické centrum Diecézní charity Hradec Králové do desítky zařízení v krajském městě i okolí. Proč se Jana rozhodla právě pro dobrovolnictví na Psychiatrické klinice hradecké Fakultní nemocnice a co jí to dává, se dozvíte v našem rozhovoru. I když má ještě celý život před sebou, už teď má jasno, že chce pomáhat druhým lidem. Její přirozený talent pro komunikaci a umění naslouchat jsou ta nejlepší výbava.

„Co vás k dobrovolnictví přivedlo?“

Zajímá mě psychologie a od malička mě to táhne k práci s lidmi. Baví mě to a ráda bych se tomu jednou věnovala i v budoucí profesi. Nejdřív jsem si to ale chtěla zkusit, než půjdu studovat dál. A tak jsem kontaktovala vaše dobrovolnické centrum, dali jsme si schůzku a domluvili se na dobrovolnictví v nemocnici.

„Jak často do nemocnice docházíte a jak pacientům pomáháte?“

Na kliniku chodím jednou týdně. Nejdřív si u sestřičky zjistím, kdo potřebuje pomoc, nebo si pacienta najdu sama. Vždycky se představím a zeptám, jestli má vůbec zájem. Pak si buď povídáme, hrajeme hry nebo jdeme na procházku. Je to různé, záleží na pacientovi, co si přeje a co mu umožňuje jeho zdravotní stav.

Zrovna nedávno se mi podařilo navázat komunikaci s jedním dlouhodobě léčeným pacientem na psychiatrii, který byl hodně uzavřený a s nikým se moc

„Dobrovolnictví mi dává vnitřní pocit, že to má smysl a jsem ráda, že někomu mohu pomoci“, říká studentka Jana, která pomáhá pacientům v nemocnici.

nebavil. Seděli jsme spolu snad skoro tři hodiny a pacient se rozpovídal i o svém životě, co ho trápí... Byla to pro mě dobrá zkušenost. Krůček po krůčku, ale jde to.

„Co vám tato služba přináší?“

Dobrovolnictví mi určitě dává vnitřní pocit, že to má smysl a jsem ráda, že někomu mohu pomoci. Když člověk dělá dobrovolníka, je v kontaktu s lidmi a vidí, že z toho mají radost. Takže to prospívá pacientům i nám dobrovolníkům.

A není na tom nic složitého. Myslím, že i při studiu si každý najde dvě hodiny týdně, aby si s někým popovídal anebo mu pomohl. Ale na druhou stranu chápu studenty, kteří si v první řadě potřebují na studium a bydlení vydělávat.

„Jak vaši pomoc přijímají pacienti a personál nemocnice?“

U pacientů jak kdo, ale většinou pomoc vítají a jsou skvělí. Dozvídám se i zajímavé životní příběhy. Někdy obdivuji, co všechno ti lidé zvládli. Často potřebují prostě jen nový restart. Jinak personál je moc milý, dávají nám dobrovolníkům prostor a příležitost získat potřebnou praxi.

„Jsou u nás dobré podmínky pro dobrovolnickou činnost?“

Myslím, že ano. Když člověk chce opravdu pomáhat, tak stačí kontaktovat dobrovolnické centrum. Tam mu ochotně poradí a zprostředkují dobrovolnický program. Může si i vybrat, kde a komu chce pomáhat. Je to taky flexibilní, každý si určí čas podle svých možností. A stane se i součástí větší organizace nebo pozná nové kamarády.

„Jaké máte plány do budoucna?“

V nejbližší době je to studium. Chtěla bych se věnovat psychologii na vysoké škole a pak i v profesi. V tomto oboru je velká škála možností a i když už mám nějakou představu, které se držím, tak i přesto jsem zvědavá, co mi život nabídne. V každém případě jsem moc ráda za možnost pomáhat jako dobrovolník na psychiatrii v nemocnici. Je to skvělá praxe a životní zkušenost.

Více informací o dobrovolnictví naleznete na www.hk.caritas.cz.

Ptala se Jana Karasová)

(AKTUALITY)**Indická návštěva vyvrcholí koncertem Boni pueri pro Adopce na dálku®**

Hradec Králové: V září k nám zavítají partneři projektu Adopce na dálku® z Indie, aby se ve dnech od 17. do 28. 9. setkali s českými dárci, kteří podporují chudé indické děti ve studiu. Navštíví desítku škol na Hradecku i Pardubicku, které jsou zapojené do adopce. Setkají se s biskupem Janem Vokálem, hejtmanem Jiřím Štěpánem a dalšími osobnostmi. Vydají se také na zkoušku do hradecké Filharmonie, jejichž zaměstnanci rovněž podporují indické školáky ve vzdělání. Za dárce vyrazí Indové i na Náchodsko, Rychnovsko, Orlickoústecko, do Kutné Hory a dalších regionů. Jejich návštěva vyvrcholí benefičním koncertem Českého chlapeckého sboru Boni pueri ve středu 25. 9. od 19:45 hod. v katedrále sv. Ducha, na který jsou srdečně zváni všichni dárci a příznivci projektu Adopce na dálku® Diecézní charity Hradec Králové.

Ve dnech 24. až 26. září navštíví naše krajské město indický arcibiskup Peter Machado z Bangalore v doprovodu nového biskupa diecéze Belgaum Dereka Fernandese. Oba jsou klíčovými partnery charitního projektu Adopce na dálku®, který už téměř dvacet let pomáhá dětem z chudých indických rodin k lepšímu vzdělání.

O týden dříve, 17. září, přicestuje do Česka koordinátor projektu Adopce na dálku® v oblasti Bangalore Patrick Edward Pinto. O životě dětí v Indii bude besedovat na školách a ve farnostech v Hradci Králové, Pardubicích i v dalších městech. Setká se také s radním Pardubického kraje pro sociální péči a neziskový sektor Pavlem Šotolou a s řediteli Charit.

(Do Hradce Králové přijede v září i arcibiskup Peter Machado z partnerské diecéze Bangalore; foto: archiv

Hlavní událostí bude zmíněná benefice s Boni pueri v hradecké katedrále sv. Ducha ve středu 25. září, kterou v 18:30 hod. zahájí mše svatá celebrowaná biskupem Janem Vokálem společně s indickými biskupy.

Pokud se chcete osobně setkat s hosty z daleké Indie, sledujte náš web www.adopce.hk.caritas.cz, kde najdete bližší informace o programu návštěvy a akcích pro veřejnost.

Jana Karasová a Vojtěch Homolka)

(Budoucí lektori programu Dekacert na červnovém školení při práci ve skupinách; foto: archiv

V projektu Dekacert se proškolovalo prvních třináct lektorů

Hradec Králové: Diecézní charita Hradec Králové letos v lednu zahájila vzdělávací projekt Dekacert CZ, jehož záměrem je podpořit identifikaci charitních pracovníků s křesťanskými hodnotami na základě Desatera. V prvním pololetí bylo v rámci tohoto projektu proškoleny prvních třináct lektorů pro Etický program podle Desatera Dekacert. Vyškolení lektori budou v příštím roce tento program zavádět v téměř třech desítkách Charit na území všech pěti českých a moravských diecézí, které se do projektu zapojily.

V září se ve dnech 9.–10. 9. uskuteční ještě kurz lektorských dovedností s PhDr. Vladimírem Hřebíčkem z Masarykovy univerzity v Brně, na který naváže jednodenní pracovní setkání k manuálu lektora. Do Čech přiletí také paní profesorka Elisabeth Jünemann z Německa, která povede v pondělí 16. 9. otevřený seminář na téma „Možnosti etického programu Dekacert v praxi“. Následující den bude věnován individuálním konzultacím s lektory a ve středu 18. 9. se autorka programu paní profesorka Elisabeth Jünemann setká s diecézním biskupem Mons. Janem Vokálem.

Tento projekt finančně podpořila Nadace Renovabis.

Zdenka Kumstýřová)

Malí návštěvníci letošních Svatoanenských slavností si užili pohádkové dobrodružství s Divadlem Víti Marčíka; foto: archiv

Svatoanenské zahradní slavnosti bez bariér oslavily plnoletost

Žireč: Již po osmnácté přišli návštěvníci Svatoanenských slavností v sobotu 27. července podpořit pacienty s roztroušenou sklerózou, kteří žijí v Domově sv. Josefa v Žirči, aby strávili příjemný den plný souznění. Výtěžek této tradiční benefice, na kterou letos dorazilo přes 2000 účastníků, přesáhl 150 000 Kč a bude věnován na výměnu oken v Domě sv. Josefa i na další provoz a rozvoj zařízení.

Slavnosti zahájila mše svatá, kterou celebroid biskup Mons. Jan Vokál. Návštěvníky přivítal i ředitel Oblastní charity Červený Kostelec Miroslav Wajsar a vedoucí Domova sv. Josefa Dominik Melichar. Celým dnem provázel Josef Mádle. Hlavní hvězdou hudebního programu v klášterním parku byl David Deyl, který všechny roztančil. V kostele sv. Anny vystoupil i padesátičlenný soubor Sempre rubato z Drážďan. Na nádvoří si děti užily pohádkové dobrodružství s Loutkovým divadlem Víti Marčíka a kouzelnickou show.

V doprovodném programu si mohli návštěvníci projít Domov sv. Josefa, Bylinkovou zahradu nebo jarmark řemesel, dále vystoupit do věže kostela či pobesedovat s dokumentaristou Petrem Jančárkem. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

V parku návštěvníky pozdravil rovněž náměstek krajského hejtmána Aleš Cabicar a ředitelka hradecké Diecézní charity Anna Maclová. Proběhlo také předání šeku na 350 000 Kč od společnosti Eurovia na projekt výměny oken na Domě sv. Josefa. Akci podpořilo město Dvůr Králové nad Labem, Královéhradecký kraj, Fler.cz, Global Collect a Deos Technology. Děkujeme!

Barbora Vohralíková, redakčně upraveno)

Hradecká Filharmonie pro adopci

Hradec Králové: Srdečně děkujeme hradecké Filharmonii, která 27. července věnovala poslední Letní koncert sezóny na podporu charitního projektu Adopce na dálku®. Z výtěžku této benefiční akce, který činí 18 935 Kč a 20 eur, bude podpořeno vzdělávání žáků a studentů z nejhudších indických rodin. Na koncertu zazněly nádherné skladby Mendelssohna Bartholdyho nebo Brahmsa v podání umělců Xin Zhao (flétna), Elias Nyman (housele) a Filharmonie Hradec Králové. Díky laskavosti Filharmonie Hradec Králové byl vstup zdarma a účastníci mohli na místě podpořit dobrovolným příspěvkem Adopci na dálku®. Děkujeme všem za podporu!

Vojtěch Homolka)

Pomoc rodině po tragickém požáru v Trutnově

Hradec Králové/Trutnov: Při rozsáhlém požáru dřevostavby domu dne 15. července v Trutnově přišla postižená rodina prakticky o všechno. Na místě události zasahovali až do noci profesionální hasiči z Trutnova a dobrovolní hasiči z města i okolních obcí. Hned druhý den kontaktovala zasaženou rodinu také trutnovská Charita a provedla v místě sociální šetření. Na jeho základě Diecézní charita Hradec Králové poskytla postiženým materiální pomoc vzhledem k mimořádně tragické události, zejména na odstranění následků požáru a pořízení základních osobních věcí a potřeb či vybavení náhradního bydlení.

Jana Karasová a Jiří Havelka)

(KALENDÁŘ NA PODZIM

Dvůr Králové nad Labem

■ 8. září Den s pěstounskými rodinami v ZOO Dvůr Králové nad Labem

Více informací o akci na www.dk.charita.cz.

Luže

■ do 18. září Výstava „Za naše úspěchy vděčíme Vám“ Poutní chrám Panny Marie Pomocné na Chlumku

Králiky

■ do 30. září Výstava Svět indických dětí Poutní kostel na Hoře Matky Boží

Putovní výstavy příběhů absolventů projektu Adopce na dálku® Diecézní charity Hradec Králové. Více na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz).

Oslavte s námi Den charity 2019

Na podzim se opět zapojíme do celostátní akce Den Charity. Kampaň pořádá Charita ČR k svátku sv. Vincence z Pauly (27. 9.), který je patronem charitních zařízení. Mnohé naše Charity pro vás připravily různé akce pro celé rodiny:

Trutnov

■ 20. září Den Charity, Krakonošovo nám., 9–16:30 hod.

U charitního stánku se dozvíte více o službách trutnovské Charity a zdravotních pomůckách. Můžete si vyzkoušet i jízdu na vozíku, ochutnat charitní perníček, pro děti malování na tašky a na obličej. Více na www.trutnov.charita.cz.

Žireč u Dvora Králové nad Labem

■ 21. září Bylinkobraní 2019 (2. ročník)

areál Domova sv. Josefa, od 12 do 18 hod.

Workshopy, prodejní trhy, živá hudba i program pro děti.

Více na www.arealzirec.cz a www.domovsvatehojosefa.cz.

Litomyšl

■ 27. září 15 let Respitní péče Jindra

Vila Jindra (Dukelská 750), od 14 hod.

Oslavu 15. výročí odlehčovací služby zahájí mše svatá. Následuje zahradní slavnost s divadelním představením, koncertem a občerstvením. Více na www.litomysl.charita.cz.

Horní Brusnice

■ 2. října Muzikál v kostele sv. Mikuláše, 19:30 hod.

Benefiční koncert muzikálových a filmových hitů pro Domov sv. Josefa v Žirči. Účinkují Pavel Vitek, Bohuš Matuš, skupina Diamantes ad. Vstupenky na www.ticket-art.cz. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

Rychnov nad Kněžnou

■ 22. září Den Charity

na charitní zahradě (Palackého 111). od 14 do 18 hod.

Zábavné odpoledne pro malé i velké – hudební vystoupení kapely Prostoj, prodejní jarmark výrobků klientů, orientační běh a soutěže, povídání o pomoci v Indii a možnost prohlídky stacionáře. Více na www.rychnov.charita.cz.

Hradec Králové

■ 25. září Koncert Boni pueri pro Adopci na dálku® katedrála sv. Ducha. od 19:45 hod.

Benefiční koncert pěveckého sboru Boni pueri pro Adopci na dálku® Diecézní charity Hradec Králové, kterého se zúčastní také biskup Jan Vokál a biskupové z Indie. Více na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz).

Luže

■ 28. září Pouť lidí dobré vůle za nemocné a trpící mše svatá v kostele Panny Marie na Chlumku od 15 hod.

Pardubická a chrudimská Charita vás zvou na pěší a cyklistickou pouť do Luže, kterou završí mše svatá v kostele P. Marie Pomocnice křesťanů na Chlumku. Více na www.pardubice.charita.cz a www.chlumek.net.

Přijďte se podívat! Více pozvánek a informací naleznete na www.hk.caritas.cz a www.charita.cz.

Diecézní katolická charita Hradec Králové

vyhlašuje výběrové řízení na obsazení místa

Ředitel/ředitelka Oblastní charity Havlíčkův Brod

Požadujeme:

- VŠ/SŠ vzdělání
- manažerské a organizační dovednosti
- koncepční myšlení
- znalost sociálně-zdravotní problematiky a působení Charity
- bezúhonnost

Vítáme:

- zkušenosti s realizací projektů, čerpáním dotací a grantů

Nabízíme:

- smysluplnou a tvůrčí práci na plný úvazek na dobu 4 let s možností prodloužení

Strukturovaný životopis, motivační dopis, vyjádření duchovního správce, hlavní koncepční teze rozvoje OCH Havlíčkův Brod (max. 4 str.) posílejte **do 20. 9. 2019** na adresu: Diecézní katolická charita, Velké nám. 37/46, 500 01 Hradec Králové. Obálku označte nápisem: „Výběrové řízení“. Více také na www.hk.caritas.cz.

Římskokatolická farnost Proseč
ve spolupráci s Papežskými misijními díly v České republice

Vás zvou na

Misijní den 2019

Po stopách svatých misionářů

Sobota 21. 9. 2019 v Proseči u Skutče

Program začíná v 10 hodin v kostele sv. Mikuláše a vyvrcholí v 15 hodin
mší svatou s obřadem přijetí dětí do PMDD

Můžete se těšit na:

- ✿ Mše svatá se slavnostním přijetím dětí do PMDD
- ✿ Misijní film s národním ředitelem PMD Leošem Halbrštátem
- ✿ Oběd – zajištěn
- ✿ Po Stopách svatých misionářů (aktivity pro malé i větší)
- ✿ Tvoření pro radost
- ✿ Fotbalový turnaj o putovní misijní pohár
- ✿ Misijní jarmark (budeme rádi, když přivezete své výrobky)

Možnost přespání na faře z pátku na sobotu.

Říjen 2019

Diecézní katolická charita Hradec Králové
ve spolupráci s Českým chlapeckým sborem

BONI PUERI

Středa 25. 9. 2019 v 19:45 hodin

Katedrála Sv. Ducha v Hradci Králové

Vstupné dobrovolné

Benefiční koncert

Pod záštitou Biskupství královéhradeckého a za účasti indických partnerů projektu Adopce na dálku®.

Vystoupí

Český chlapecký sbor Boni pueri,
sbormistr **Marek Štilec** a klavírista **Robert Fuchs**

Před koncertem od 18:30 se bude konat mše svatá.

adopce.hk.caritas.cz

Výtěžek bude věnován na vzdělávání dětí z nejchudších indických rodin zapojených do projektu Adopce na dálku®.